

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 16 lutego 2012 r.*

Odwołania — Cła antidumpingowe — Rozporządzenie (WE) nr 954/2006 — Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 10 lit. i), art. 3 ust. 2, 3, 5–7, art. 18 ust. 3 i art. 19 ust. 3 — Obliczenie wartości normalnej i ustalenie szkody — Pojęcie jednego podmiotu gospodarczego — Prawo do obrony — Brak uzasadnienia

W sprawach połączonych C-191/09 P i C-200/09 P

mających za przedmiot dwa odwołania w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione odpowiednio w dniach 20 i 26 maja 2009 r.,

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez J.P. Hixa i B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, oraz G. Berrischa, Rechtsanwalt,

strona wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, z siedzibą w Nikopolu (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, z siedzibą w Dniepropietrowsku (Ukraina),

reprezentowane przez P. Vander Schueren, avocat, oraz N. Mizulina, solicitor,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez H. van Vlieta oraz C. Clyna, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji,

oraz

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez H. van Vlieta oraz C. Clyna, działających w charakterze pełnomocników,

strona wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

* Język postępowania: angielski.

Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, z siedzibą w Nikopolu (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, z siedzibą w Dniepropietrowsku (Ukraina),

reprezentowane przez P. Vander Schueren, avocat, oraz N. Mizulina, solicitor,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez J.P. Hixa i B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, oraz G. Berrischa, Rechtsanwalt,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (sprawozdawca) i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: R. Šereš, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 listopada 2010 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 14 kwietnia 2011 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu odpowiednio Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich żądają uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie T-249/06 Interpipe Niko Tube ZAT i Interpipe NTRP przeciwko Radzie, Zb. Orz. s. II-383, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, w zakresie w jakim Sąd stwierdził nieważność art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 954/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończące przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących między innymi z Rosji i Rumunii, oraz kończące przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących między innymi z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy (Dz.U. L 175, s. 4, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”).
- 2 W odwołaniu wzajemnym wniesionym łącznie Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT (zwana dalej „Niko Tube”), i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT (zwana dalej „NTRP”), żądają również uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim nie stwierdzono w nim nieważności spornego rozporządzenia w całości.

Ramy prawne

3 Przepisy dotyczące stosowania środków antydumpingowych przez Wspólnotę Europejską zawarte są w rozporządzeniu Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56 s. 1), zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (Dz.U. L 77, s. 12, zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”).

4 Artykuł 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„8. Za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Wspólnoty.

9. W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywożone, na innej uzasadnionej podstawie.

[...]”.

5 Artykuł 2 ust. 10 tego rozporządzenia, zatytułowany „Porównanie” określa kryteria, na podstawie których instytucje Unii Europejskiej dokonują obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Stanowi on w szczególności:

„Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu obrotu. W przypadku spełnienia określonych warunków czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

[...]

i) Prowizje

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży. Pojęcie [prowizji] należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.

[...]”.

6 Artykuł 3 rzeczonego rozporządzenia, który dotyczy ustalenia szkody, stanowi:

„[...]

2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno: a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty; oraz b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji we Wspólnocie. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów wspólnotowych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen wspólnotowych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

[...]

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego, mającego miejsce w przeszłości, rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny wspólnotowe; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu [...] rozporządzenia [podstawowego]. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł wspólnotowy, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny.

7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywozowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to między innymi wielkość i ceny przywożonych towarów niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana struktury konsumpcji, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami z krajów trzecich i producentami wspólnotowymi, postęp technologiczny, wyniki wywozu i wydajność przemysłu wspólnotowego.

[...]”.

7 Artykuł 18 tego rozporządzenia, zatytułowany „Brak współpracy”, stanowi w szczególności:

„1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne. W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne. Zainteresowane strony informuje się o konsekwencjach braku współpracy.

[...]

3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaże informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

[...]”.

8 Artykuł 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ma następujące brzmienie:

„W przypadku stwierdzenia, że żądanie poufności nie jest uzasadnione, a osoba dostarczająca informacji albo nie jest skłonna ich ujawnić, albo upoważnić innych do ich ujawnienia w formie uogólnionej lub streszczonej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne odpowiednie źródła wskazują w zadowalający sposób na poprawność tych informacji [...]”.

9 Artykuł 20 tego rozporządzenia, zatytułowany „Ustalenia postępowania”, przewiduje:

„[...]

„2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ostatecznych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zarekomendowane nałożenie środków ostatecznych lub zakończenie postępowania bądź pozostałych czynności bez zastosowania środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystanych przy środkach tymczasowych.

[...]

4. Ustalenia ostateczne mają formę pisemną. Sporządza się je z zastrzeżeniem informacji poufnych, tak szybko jak to możliwe, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed ostateczną decyzją lub przedstawieniem przez Komisję propozycji działań ostatecznych na podstawie art. 9. W przypadku gdy Komisja nie jest w stanie dokonać ustaleń w tym terminie, robi to bezzwłocznie po jego upływie. Ustalenia ostateczne nie przesądzają o żadnej dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję bądź Radę, ale w przypadku gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane.

[...]”.

Okoliczności powstania sporu

10 Punkty 5–20 zaskarżonego wyroku, przytoczone poniżej, zawierają przedstawienie okoliczności faktycznych będących u podstaw sporu:

„5 [Niko Tube i NTRP] są ukraińskimi spółkami produkującymi rury i przewody bez szwu. [Niko Tube i NTRP] są powiązane z dwoma spółkami zajmującymi się sprzedażą: SPIG Interpipe [zwaną dalej „SPIG”], z siedzibą na Ukrainie, oraz Sepco SA [zwaną dalej „Sepco”], z siedzibą w Szwajcarii.

6 W następstwie wniosku złożonego [w dniu 14 lutego 2005 r.] przez Komitet Ochrony Przemysłu Stalowych Rur Bez Szwu Unii Europejskiej Komisja wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, zgodnie z art. 5 rozporządzenia podstawowego. Komisja rozpoczęła także dwa przeglądy okresowe, na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia [podstawowego], dotyczące ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez

szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących między innymi z Rosji i Rumunii. Zawiadomienie o wszczęciu tych postępowań zostało opublikowane w dniu 31 marca 2005 r. (Dz.U. C 77, s. 2).

- 7 Dochodzenie dotyczące dumpingu i wynikającej z niego szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem”). Badanie tendencji właściwych dla oceny szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2001 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.
- 8 Biorąc pod uwagę dużą [liczbę] producentów wspólnotowych, Komisja, zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego, wybrała próbę pięciu producentów dla potrzeb dochodzenia. W pierwotnym składzie próba ta obejmowała następujących pięciu producentów wspólnotowych: Dalmine SpA, Benteler Stahl/Rohr GmbH, Tubos Reunidos SA, Vallourec & Mannesmann France SA (zwaną dalej „V&M Francja”), V&M Deutschland GmbH (zwaną dalej „V&M Niemcy”). Ponieważ Benteler Stahl/Rohr nie zdecydowała się współpracować, Komisja zastąpiła ją spółką Rohrwerk Maxhütte GmbH.
- 9 Pismami z dnia 6 czerwca i z dnia 14 lipca 2005 r. [Niko Tube i NTRP] oraz [SPIG] i Sepco przesłały Komisji swe odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy. W dniach 17–26 listopada 2006 r. miały miejsce kontrole w siedzibie [Niko Tube i NTRP] oraz [SPIG].
- 10 W dniu 27 lutego 2006 r. Komisja przesłała [Niko Tube i NTRP] pierwszy dokument w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji zawierający przedstawienie okoliczności faktycznych i powodów, dla których postanowiła ona o zastosowaniu ostatecznych środków antydumpingowych. Pismem z dnia 22 marca 2006 r. [Niko Tube i NTRP] oficjalnie zakwestionowały wnioski Komisji przedstawione w pierwszym dokumencie w przedmiocie [ostatecznego] ujawnienia informacji. Podniosły one, że Komisja: błędnie uwzględniła dane dotyczące produktów, które nie były przez nie wytwarzane, dokonała porównania normalnej wartości i ceny eksportowej na różnych poziomach obrotu, co jest niezgodne z art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, oraz że traktując Sepco jako importera i określając jej cenę eksportową przez jej rekonstrukcję, Komisja naruszyła art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- 11 W dniu 24 marca 2006 r. Komisja zorganizowała przesłuchanie w obecności [Niko Tube i NTRP] w celu rozważenia kwestii obliczenia marginesu dumpingu oraz ich ofert zobowiązań cenowych. W dniu 30 marca 2006 r. miało miejsce kolejne przesłuchanie, które dotyczyło szkody.
- 12 Faksem z dnia 3 kwietnia 2006 r. [Niko Tube i NTRP] skierowały do Komisji wnioski o udzielenie informacji dotyczących współpracy przemysłu wspólnotowego w dochodzeniu.
- 13 W dniu 24 kwietnia 2006 r. Komisja wydała drugi dokument w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji. Komisja oddaliła w nim wniosek o pominięcie w obliczeniach normalnej wartości niektórych produktów niewytwarzanych przez [Niko Tube i NTRP], to znaczy produktów objętych numerem kontroli produktów (zwanym dalej „NCP”) KE4. Dokonała dostosowania cen sprzedaży Sepco, już nie w oparciu o art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, lecz na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia. Wreszcie w dokumencie tym Komisja podała informacje dotyczące współpracy przemysłu wspólnotowego.
- 14 Faksem z dnia 26 kwietnia 2006 r. [Niko Tube i NTRP] przypomniały Komisji, że informacje podane w odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy i sprawdzone przez urzędników Komisji wykazują, że objęte NCP KE4 rury do zastosowań w elektrowniach atomowych nie są przez nie wytwarzane.

- 15 [Niko Tube i NTRP] przedstawiły Komisji swoje pełne uwagi na temat drugiego dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji pismem z dnia 4 maja 2006 r.
- 16 Pismem z dnia 30 maja 2006 r. Komisja wyjaśniła [Niko Tube i NTRP] powody, dla których nie przyjęła ich ofert zobowiązań cenowych przedstawionych w dniu 22 marca 2006 r.
- 17 W dniu 7 czerwca 2006 r. Komisja przyjęła i opublikowała wniosek – rozporządzenie Rady nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończące przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących między innymi z Rosji i Rumunii, oraz kończące przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących między innymi z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy.
- 18 Faksem otrzymanym przez [Niko Tube i NTRP] w dniu 26 czerwca 2006 r. o godzinie 19.06 Komisja odpowiedziała na argumenty podniesione przez [Niko Tube i NTRP] w faksie z dnia 26 kwietnia 2006 r. i w piśmie z dnia 4 maja 2006 r., z wyjątkiem argumentu dotyczącego braku współpracy przemysłu wspólnotowego. Pismem skierowanym do [Niko Tube i NTRP] w dniu 16 czerwca 2006 r. i otrzymanym przez nie w dniu 27 czerwca 2006 r. Komisja odpowiedziała na uwagi [Niko Tube i NTRP] dotyczące udziału przemysłu wspólnotowego w postępowaniu.
- 19 W dniu 27 czerwca 2006 r. Rada przyjęła [sporne rozporządzenie].
- 20 Na mocy [tego] rozporządzenia Komisja nałożyła cła antydumpingowe wynoszące 25,1% na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących od skarżących”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 września 2006 r. Niko Tube i NTRP wniosły skargę w celu stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia.
- 12 Pismem złożonym w sekretariacie w dniu 1 grudnia 2006 r. Komisja wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Na mocy postanowienia z dnia 16 stycznia 2007 r. prezes piątej izby Sądu dopuścił tę interwencję. Pismem z dnia 27 lutego 2007 r. Komisja powiadomiła Sąd, że rezygnuje ze złożenia uwag na piśmie, ale że weźmie udział w rozprawie.
- 13 W pierwszym zarzucie na poparcie żądania stwierdzenia nieważności Niko Tube i NTRP twierdziły, że uwzględniając dane dotyczące rur, które nie były przez nie wytwarzane, dla celów obliczenia normalnej wartości, Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła zasadę niedyskryminacji.
- 14 W ramach zarzutu drugiego Niko Tube i NTRP podnosiły, że opierając się przy określaniu szkody na danych dotyczących pięciu producentów wspólnotowych wybranych na zasadzie próby, mimo braku pełnej i całkowitej współpracy z ich strony, Rada naruszyła art. 3 ust. 2, 3, 5–7 rozporządzenia podstawowego oraz art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia jak też zasadę niedyskryminacji.
- 15 Zgodnie z trzecim zarzutem skargi Niko Tube i NTRP podnosiły, że ze względu na brak pełnej i całkowitej współpracy producentów Unii włączonych do próby poziom poparcia wniosku o przeprowadzenie postępowania antydumpingowego sytuował się poniżej minimum 25% produkcji Unii wymaganego przez rozporządzenie. Wobec powyższego Rada naruszyła art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie zakończyła postępowania antydumpingowego.

- 16 W ramach zarzutu czwartego powołanego na poparcie skargi Niko Tube i NTRP wskazywały, że odejmując od ceny sprzedaży Sepco kwotę prowizji pobieranej przez przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji, tytułem dostosowania, dla potrzeb porównania wartości normalnej i ceny eksportowej, Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 2 art. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego i art. 2 ust. 10 akapit pierwszy tego rozporządzenia.
- 17 W zarzucie piątym Niko Tube i NTRP podnosiły, że okoliczności odrzucenia ich oferty zobowiązania cenowego są równoznaczne z naruszeniem przez Radę zasady niedyskryminacji.
- 18 Wreszcie pięć części szóstego zarzutu powołanego przez Niko Tube i NTRP było opartych na naruszeniu prawa do obrony lub obowiązku uzasadnienia w ramach ich argumentów dotyczących odpowiednio uwzględnienia rur niewytwarzanych przez nie w celu obliczenia normalnej wartości, braku współpracy przemysłu wspólnotowego, dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco, odrzucenia ich oferty zobowiązania cenowego oraz traktowania kosztów sprzedaży, wydatków administracyjnych i innych ogólnych kosztów SPIG.
- 19 Sąd uznał, że te sześć zarzutów należy pogrupować według okoliczności faktycznych, do których się odnoszą, co oznacza, że w ramach odpowiednich tytułów zbadał on kolejno obliczenie wartości normalnej, konsekwencje braku odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu ze strony spółek powiązanych z producentami Unii, dokonane dostosowanie ceny sprzedaży Sepco, ofertę zobowiązania cenowego Niko Tube i NTRP oraz traktowanie kosztów sprzedaży, wydatków administracyjnych oraz innych kosztów ogólnych SPIG.
- 20 W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił większość zarzutów i argumentów podniesionych przez Niko Tube i NTRP.
- 21 Sąd uwzględnił jednak w pkt 177–190 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do NTRP część zarzutu czwartego opartą na oczywistym błędzie w ocenie popełnionym przez Radę, w zakresie w jakim Rada dokonała dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco, na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji dotyczących rur wytwarzanych przez NTRP.
- 22 Sąd uwzględnił również w pkt 200–211 zaskarżonego wyroku część zarzutu szóstego podniesionego przez Niko Tube i NTRP, opartą na naruszeniu prawa do obrony w ramach dostosowania dokonanego przez Radę na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- 23 W rezultacie Sąd stwierdził nieważność art. 1 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim cło antydumpingowe nałożone na przywóz do Wspólnoty Europejskiej produktów wytwarzanych przez Niko Tube i NTRP przekracza cło, które byłoby stosowane, gdyby nie dokonano dostosowania ceny eksportowej z tytułu prowizji w przypadkach sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem powiązanej spółki handlowej Sepco. Sąd oddalił w pozostałym zakresie skargę Niko Tube i NTRP.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

- 24 W dniu 29 maja 2009 r. Rada wniosła do sekretariatu Trybunału odwołanie od zaskarżonego wyroku. Odwołanie to zostało opatrzone numerem C-191/09 P.
- 25 W dniu 27 maja 2009 r. Komisja wniosła do sekretariatu Trybunału odwołanie od zaskarżonego wyroku. Odwołanie to zostało opatrzone numerem C-200/09 P.
- 26 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 15 lipca 2009 r. sprawy C-191/09 P i C-200/09 P zostały połączone do celów procedury pisemnej i ustnej oraz w celu wydania wyroku.

- 27 W odwołaniu w sprawie C-191/09 P Rada wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim Sąd, po pierwsze, stwierdził nieważność art. 1 spornego rozporządzenia, gdyż cło antydumpingowe nałożone na przywóz do Wspólnoty Europejskiej produktów wytwarzanych przez Niko Tube i NTRP przekracza cło, które byłoby stosowane, gdyby nie dokonano dostosowania ceny eksportowej z tytułu prowizji w przypadkach sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem powiązanej spółki handlowej Sepco oraz, po drugie, obciążył Radę własnymi kosztami, a także jedną czwartą kosztów poniesionymi przez Niko Tube i NTRP;
 - oddalenie w całości skargi o stwierdzenie nieważności Niko Tube i NTRP, oraz
 - obciążenie Niko Tube i NTRP kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Sądem.
- 28 W odwołaniu w sprawie C-200/09 P Komisja wnosi do Trybunału o:
- uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku;
 - odrzucenie w całości skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Niko Tube i NTRP, oraz
 - obciążenie Niko Tube i NTRP kosztami poniesionymi przez Komisję w ramach niniejszego odwołania.
- 29 W odpowiedziach na odwołanie złożonych w sprawach C-191/09 P i C-200/09 P Niko Tube i NTRP wnoszą do Trybunału o:
- odrzucenie odwołania Rady jako częściowo niedopuszczalnego i w każdym stanie rzeczy oddalenie go jako całkowicie bezzasadnego;
 - utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim uwzględniając skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez Niko Tube i NTRP, stwierdzono w nim nieważność spornego rozporządzenia, ponieważ cło antydumpingowe nałożone na wywóz do Wspólnoty Europejskiej produktów wytwarzanych przez Niko Tube i NTRP przekracza cło, które miałyby zastosowanie, gdyby nie dokonano dostosowania ceny eksportowej z tytułu prowizji w przypadkach sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem powiązanej spółki handlowej Sepco, oraz
 - utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia o kosztach przyjętego w zaskarżonym wyroku i obciążenie Rady oraz Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem.
- 30 W ramach tej odpowiedzi na odwołanie Niko Tube i NTRP wniosły w sprawach C-191/09 P i C-200/09 P odwołanie wzajemne, w którym wnoszą one do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd nie stwierdził nieważności spornego rozporządzenia w całości i w jakim obciążono w nim Niko Tube i NTRP trzema czwartymi kosztów, jakie poniosły one w postępowaniu w pierwszej instancji;
 - stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia w całości, oraz
 - obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania w dwóch instancjach.
- 31 W odpowiedzi na wskazane odwołanie wzajemne Rada w sprawie C-191/09 P wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania wzajemnego;

- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi;
 - tytułem dalszego żądania ewentualnego, oddalenie skargi, oraz
 - obciążenie Niko Tube i NTRP kosztami odwołania wzajemnego.
- 32 W odpowiedzi na wskazane odwołanie wzajemne Komisja w sprawie C-200/09 P wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania wzajemnego;
 - tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi, oraz
 - obciążenie Niko Tube i NTRP kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołań

- 33 Na poparcie swego odwołania Rada podnosi siedem zarzutów. Cztery pierwsze zarzuty dotyczą dostosowania dokonanego na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- 34 Na poparcie swego odwołania Komisja podnosi cztery zarzuty, z których trzy pierwsze są analogiczne względem czterech pierwszych zarzutów Rady.
- 35 Należy zatem zbadać łącznie cztery pierwsze zarzuty Rady i trzy pierwsze zarzuty Komisji z uwagi na ich podobieństwo.

W przedmiocie zarzutów od pierwszego do czwartego odwołania Rady i w przedmiocie zarzutów od pierwszego do trzeciego odwołania Komisji

Argumenty stron

- 36 W zarzucie pierwszym Rada twierdzi, że Sąd niesłusznie zastosował w drodze analogii w ramach art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego orzecznictwo dotyczące pojęcia jednego podmiotu gospodarczego. Sąd również błędnie odwołał się do tego orzecznictwa w celu ustalenia, czy instytucje Unii wykazały, że przesłanki konieczne do dokonania tego dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia zostały spełnione. Zdaniem Rady z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że określenie wartości normalnej i ceny eksportowej oraz porównanie pomiędzy nimi są uregulowane w odrębnych przepisach, które powinny być zachowane w odpowiednim dla każdej z nich zakresie. Rada opiera się również na orzecznictwie Trybunału, aby stwierdzić, że pojęcie jednego podmiotu gospodarczego dotyczy wyłącznie niektórych szczególnych sytuacji odnoszących się do obliczania wartości normalnej, gdyż Trybunał w szczególności potwierdził, że w odnośnych sprawach instytucje prawidłowo obliczyły wartość normalną na podstawie sprzedaży dokonanych przez powiązane spółki odpowiedzialne za te transakcje na rynku krajowym na korzyść niezależnych nabywców.
- 37 Rada podkreśla, że w niniejszym przypadku problem nie dotyczy określenia ceny eksportowej, lecz dostosowania dokonanego na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, czyli porównania między wartością normalną a ceną eksportową. Sąd zadowolili się stwierdzeniem, że orzecznictwo dotyczące pojęcia jednego podmiotu gospodarczego stosuje się przez analogię do obliczenia ceny eksportowej, lecz zastosował następnie to orzecznictwo w celu określenia, w jakich warunkach dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia mogło być dokonane.

Stanowi to kolejne naruszenie prawa. Ponadto Sąd naruszył również obowiązek uzasadnienia swego orzeczenia w zakresie, w jakim w niewystarczającym prawnie stopniu uzasadnił takie zastosowanie w drodze analogii pojęcia jednego podmiotu gospodarczego do obliczenia ceny eksportowej.

- 38 W drugim zarzucie Rada twierdzi, że Sąd naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu, który spoczywa na instytucjach Unii, gdy dokonują one dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, i że w rezultacie zastosował nieprawidłowe kryterium kontroli przy ocenie decyzji tych instytucji o dokonaniu takiego dostosowania. Dla uzasadnienia dostosowania na mocy tego przepisu rozporządzenia podstawowego konieczne jest, aby szczególnie występujący uprzednio czynnik wpłynął na możliwość porównania cen. Z orzecznictwa Trybunału wynika, że to podmiot żądający stwierdzenia nieważności środka antydumpingowego powinien wykazać, że instytucje oparły ich wnioski na błędnych okolicznościach faktycznych lub popełniły oczywisty błąd w ocenie. W niniejszym przypadku Sąd nie przeprowadził takiego badania i niesłusznie uznał, że informacje zawarte w fakcie Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r. nie pozwalają uznać, że należało dokonać dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Sąd w tym względzie zastąpił własną oceną ocenę instytucji.
- 39 W ramach trzeciego zarzutu na poparcie odwołania Rada uważa, że w wyniku wyżej wspomnianego podwójnego naruszenia prawa Sąd zbadał decyzję instytucji Unii o dokonaniu dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w świetle błędnego kryterium prawnego. Sąd dokonał bowiem kontroli decyzji instytucji, uwzględniając wyłącznie trzy okoliczności wymienione w fakcie Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r. Rada uważa, że odwołując się do orzecznictwa dotyczącego pojęcia jednego podmiotu gospodarczego, Sąd błędnie odrzucił jej argument, zgodnie z którym Niko Tube i NTRP prowadziły bezpośrednią sprzedaż w Unii. Rada twierdzi również, że Sąd nieprawidłowo ujął argument Komisji dotyczący udziału SPIG w działalności eksportowej Niko Tube i NTRP. Ponadto Sąd błędnie zastosował orzecznictwo dotyczące jednego podmiotu gospodarczego w celu dokonania oceny, czy związek między Sepco i NTRP wykluczał możliwość uznania, że Sepco wykonywała funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Wreszcie Sąd naruszył prawo, ponieważ ocenił odrębnie każdą z okoliczności przedstawionych przez instytucje.
- 40 W zarzucie czwartym Rada twierdzi, że Sąd błędnie uznał, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, stosując art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego do sprzedaży eksportowej Niko Tube i NTRP, z uwagi na fakt, że Rada dokonała dostosowania ceny eksportowej Sepco w ramach transakcji obejmujących rury produkowane przez NTRP. Naruszenie prawa przez Sąd dotyczące wykładni i stosowania art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia odnosi się również do wniosków zawartych w pkt 196 i 197 zaskarżonego wyroku.
- 41 Komisja ze swej strony uważa, że Sąd dwukrotnie naruszył prawo, stosując w drodze analogii pojęcie jednego podmiotu gospodarczego, dotyczące obliczenia wartości normalnej do określenia ceny eksportowej. Po pierwsze, Sąd nie wyjaśnił powodu, dla którego pojęcie jednego podmiotu gospodarczego znajduje również zastosowanie w drodze analogii do określenia ceny eksportowej. Wręcz przeciwnie, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że to pojęcie zostało utworzone w celu uwzględnienia dla potrzeb określania wartości normalnej przy obliczaniu marginesu dumpingu niektórych szczególnych sytuacji na rynku wewnętrznym eksporterów. Po drugie, Sąd w pkt 177 i następnym zaskarżonego wyroku orzekł w sposób sprzeczny z orzecznictwem cytowanym na poparcie swego rozstrzygnięcia. Badanie tego orzecznictwa wskazuje bowiem, że pojęcie jednego podmiotu gospodarczego, zdefiniowane w celu dokładniejszego określenia wartości normalnej produktów sprzedawanych przez podmiot na rynku wewnętrznym, nie może być stosowane do określenia ceny produktów sprzedawanych z przeznaczeniem do wywozu przez ten podmiot, jeżeli dokonuje on wywozu podobnych produktów z przeznaczeniem do Unii. Wręcz przeciwnie, z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że jeżeli eksporter sprzedaje produkt w Unii za pośrednictwem działu sprzedaży, cena eksportowa jest ustalona z uwzględnieniem pierwszej sprzedaży niezależnemu nabywcy, tak jak przy określaniu wartości normalnej. Ta cena eksportowa określona

w ten sposób może i powinna być przedmiotem dostosowań przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym, przy czym żaden szczególny ciężar dowodu nie spoczywa w tym kontekście na instytucjach.

- 42 Co się tyczy zarzutu drugiego podniesionego przez Komisję na poparcie odwołania, który dotyczy ciężaru dowodu i granic kontroli legalności wykonywanej przez Sąd, Komisja twierdzi, że Sąd wielokrotnie naruszył prawo. Sąd nałożył na instytucje obowiązek przedstawienia szczególnie trudnego dowodu w dziedzinie obejmującej kwestie ochrony handlowej, w której dysponują one przecież szerokim zakresem uznania. Sąd naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu, orzekając, że należy zbadać, „czy instytucje przedstawiły dowód lub przynajmniej wskazówkę pozwalającą na stwierdzenie, że Sepco nie pełni funkcji wewnętrznego działu sprzedaży, lecz działa podobnie jak przedstawiciel wynagradzany prowizyjnie”. Z orzecznictwa Trybunału wynika bowiem, że instytucje działały prawidłowo, przyjmując jako punkt wyjścia cenę uzyskaną przez Sepco od pierwszego niezależnego nabywcy w Unii i dokonując następnie w odniesieniu do tej ceny dostosowań przewidzianych w art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Zamiast wykazać, jak powinien był to uczynić dla uzasadnienia stwierdzenia nieważności części wskazanego rozporządzenia, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, Sąd błędnie uznał, że z orzecznictwa dotyczącego pojęcia jednego podmiotu gospodarczego wynika, że instytucje mają obowiązek przedstawienia szczególnie trudnego dowodu, jeżeli mają dokonać dostosowania na mocy art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Ponadto rozstrzygnięcie Sądu, że instytucje nie mogły dokonać omawianego dostosowania, jest niezgodne z twierdzeniem zawartym w pkt 213 i 214 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym faks Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r. zawiera szczegółowe uzasadnienie powodów dokonania tego dostosowania.
- 43 Jeśli chodzi o trzeci zarzut Komisji skierowany przeciwko rozstrzygnięciu Sądu, zgodnie z którym instytucje naruszyły art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, Komisja uważa, że w dwóch poprzednich zarzutach odwołania wykazała ona, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając w odniesieniu do rur wytwarzanych przez NTRP, że dostosowanie na podstawie wskazanego artykułu zostało dokonane w sposób niezgodny z prawem. Zdaniem Sądu bowiem dostosowanie dokonane na podstawie tego przepisu ma przywrócić symetrię między wartością normalną i ceną eksportową. Tymczasem Sąd wyraźnie uznał, że zarzut oparty na naruszeniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego jest nierozzerwalnie związany z zarzutem opartym na naruszeniu art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia. Komisja twierdzi, że ponieważ dwa pierwsze zarzuty powinny być uznane za zasadne, wynika stąd, iż dostosowanie zostało dokonane prawidłowo, tak że orzekając, iż Rada i Komisja naruszyły art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, Sąd również naruszył prawo, tym bardziej że jak twierdzi Komisja, Sąd nie zbadał argumentu Rady, zgodnie z którym skoro SPIG była zaangażowana zarówno w sprzedaż wewnętrzną, jak i w sprzedaż eksportową, a dostosowanie obejmowało tylko dodatkowe uczestnictwo Sepco w sprzedaży eksportowej, operacja ta zapewniła symetrię, a nie była źródłem asymetrii.
- 44 W odpowiedzi na te zarzuty Rady i Komisji Niko Tube i NTRP twierdzą, że pierwszy zarzut tych instytucji, wspólny w odwołaniu każdej z nich i dotyczący pojęcia jednego podmiotu gospodarczego, jest niedopuszczalny w zakresie w jakim mimo iż Rada i Komisja miały możliwość zakwestionowania znaczenia tego pojęcia przy dokonaniu dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, nie uczyniły tego w ich zarzutach i argumentach na piśmie przedstawionych przed Sądem.
- 45 Zdaniem Niko Tube i NTRP pojęcie jednego podmiotu gospodarczego stosuje się przy określeniu ceny eksportowej przed dostosowaniem i po dostosowaniu na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Sąd odpowiednio uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w tym względzie. Kwestia istnienia kontroli i podziału działań z zakresu produkcji i sprzedaży, czyli kwestia istnienia jednego podmiotu gospodarczego, jest odrębną kwestią i pojawia się wcześniej oraz niezależnie od kwestii konkretnego wpływu takiego istnienia na obliczanie wartości normalnej i ceny eksportowej przed dostosowaniami i po dostosowaniach, które zostały dokonane na mocy art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Niko Tube i NTRP twierdzą, że idea jednego podmiotu gospodarczego ogranicza się do opisanego

rzeczywistości gospodarczej, czyli odnośnych ról oraz funkcji odrębnych i powiązanych ze sobą podmiotów. Sąd, uznając, że określenie wartości normalnej i ceny eksportowej podlega odrębnym szczególnym zasadom, słusznie powołał się na zastosowanie „w drodze analogii” tego pojęcia, zgodnie z którym podział zadań w ramach grupy podmiotów odrębnych pod względem prawnym nie uniemożliwia tego, by dane podmioty stanowiły jeden podmiot gospodarczy. Sąd uznał wyłącznie, że w ogólny sposób, niezależnie czy chodzi o ustalenie ceny eksportowej, czy też wartości normalnej, nie jest możliwe pominięcie rzeczywistości gospodarczej.

- 46 Ponadto zdaniem Niko Tube i NTRP okoliczność, że istnienie jednego podmiotu gospodarczego może mieć odmienne skutki w zależności od tego, czy chodzi o określenie wartości normalnej, czy też ceny eksportowej, nie stanowi przeszkody w szerszym zastosowaniu utrwalonego orzecznictwa Trybunału dotyczącego tego pojęcia, które Trybunał miał dotychczas okazję zastosować wyłącznie w ograniczonej liczbie spraw. Ponadto art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nakazuje instytucjom Unii, które w celu określenia ceny eksportowej chciałyby odliczyć różne koszty, takie jak marża przedsiębiorcy, poniesionych przez spółkę zajmującą się sprzedażą powiązaną z producentem eksportującym, uzasadnienie takiej decyzji poprzez wykazanie, że ta powiązana spółka wykonuje funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Jeżeli spółka zajmująca się sprzedażą tworzy jeden podmiot gospodarczy z producentem eksportującym i wykonuje zadania wewnętrznego działu sprzedaży eksportowej, nic nie pozwala przyjąć, że można ją uznać za przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Zdaniem Niko Tube i NTRP należy w tym względzie ustalić, jakie zadania wykonuje powiązana spółka zajmująca się sprzedażą i czy występuje „kontrola” tej spółki przez producenta eksportującego. Jeżeli bowiem taka kontrola istnieje i zadania powiązanej spółki obejmują zadania wykonywane przez dział wewnętrzny sprzedaży eksportowej, występują powiązania charakteryzujące jeden podmiot gospodarczy, a nie stosunek porównywalny ze stosunkiem zleceniodawcy z przedstawicielem, tak że instytucje nie miały podstawy do dokonania odliczenia marży przedsiębiorcy w ramach art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Wreszcie orzecznictwo przywołane przez Radę i Komisję na poparcie ich zarzutu nie stoi na przeszkodzie, aby pojęcie jednego podmiotu gospodarczego stosowane przez Trybunał przy określaniu wartości normalnej było również stosowane w zakresie badania, czy zadania wykonywane przez przedsiębiorcę są porównywalne z zadaniami przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Z faktu, że sądy Unii zastosowały pojęcie jednego podmiotu gospodarczego wyłącznie w celu określenia wartości normalnej, nie może wynikać, że pojęcie to nie może być wykorzystane w celu ustalenia ceny eksportowej. Niko Tube i NTRP uważają, że właściwy przedmiot niniejszego sporu nie został właściwie nigdy przedłożony Trybunałowi.
- 47 Niko Tube i NTRP odpowiadają łącznie na zarzuty drugi i trzeci podniesione przez Radę, które pokrywają się z drugim zarzutem Komisji. W ramach zarzutu drugiego twierdzą one, że Sąd nie naruszył prawa w odniesieniu do obowiązku przedstawienia dowodu ciężącego na instytucjach ani nie przekroczył granic uprawnień przysługujących mu w zakresie kontroli względem spornego rozporządzenia. Jeśli chodzi o zarzut trzeci, Niko Tube i NTRP uważają, że Sąd nie zastosował błędnego kryterium prawnego przy badaniu decyzji instytucji o dokonaniu dostosowania zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Ten artykuł przewiduje wyraźnie, że to na instytucji powołującej się na to dostosowanie spoczywa ciężar dowodu obejmującego wykazanie lub co najmniej przedstawienie wskazówek świadczących, że przedsiębiorca sprawuje w rzeczywistości funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. W tym względzie, jeżeli instytucje rzeczywiście zakwestionowały argumenty Niko Tube i NTRP, zgodnie z którymi Sepco była wewnętrznym działem sprzedaży eksportowej, Rada i Komisja nie przedstawiły jednak żadnego istotnego dowodu na poparcie twierdzenia, że ta spółka działała faktycznie jako przedstawiciel. Zdaniem Niko Tube i NTRP, instytucje uważają w rzeczywistości, że wystarcza, aby spółka zajmująca się sprzedażą, powiązana lub kontrolowana w jakikolwiek sposób przez producenta eksportującego, sprzedawała dany produkt w Unii, żeby w uzasadniony sposób uznać, iż spółka ta wykonuje zadania przedstawiciela. Taki wniosek narusza skuteczność art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.

- 48 Zdaniem Niko Tube i NTRP, jest oczywiste, że Sąd uwzględnił i zbadał ogół argumentów Rady i Komisji, a także wszystkie dostępne mu informacje, zanim orzekł, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, gdyż nie przedstawiły wystarczających wskazówek, że Sepco działała jak przedstawiciel pracujący na zasadzie prowizji.
- 49 Co się tyczy zarzuty czwartego Rady i trzeciego zarzutu Komisji, Niko Tube i NTRP uważają, że Sąd w pełni zasadnie orzekł, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, stosując art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Dostosowanie jako takie utrzymało lub stworzyło asymetrię, na którą powołał się Sąd w pkt 195 zaskarżonego wyroku.

Ocena Trybunału

- 50 W siedmiu zarzutach ich odwołania instytucje Unii kwestionują w istocie zastosowanie w drodze analogii w pkt 177–179 zaskarżonego wyroku orzecznictwa wypracowanego w odniesieniu do obliczania wartości normalnej, dotyczącego pojęcia jednego podmiotu gospodarczego, do dostosowań ceny eksportowej, o których mowa w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, a także zasady dotyczącej ciężaru dowodu, wyrażonej w pkt 180 zaskarżonego wyroku i zastosowanej w pkt 182 i następnych tego wyroku, zgodnie z którą rzeczone instytucje powinny, gdy uznają za konieczne dokonanie dostosowania, przedstawić dowód świadczący o istnieniu czynnika, na podstawie którego dokonano dostosowania.
- 51 W tym względzie należy przypomnieć przede wszystkim, że określenie wartości normalnej oraz ceny eksportowej podlega odrębnym zasadom i z tego względu koszty sprzedaży, wydatki administracyjne oraz inne koszty ogólne nie muszą koniecznym być traktowane w taki sam sposób w jednym i drugim wypadku. Niemniej jednak ewentualne różnice pomiędzy tymi dwoma wartościami mogą być uwzględniane w ramach dostosowań przewidzianych w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 Nakajima przeciwko Radzie, Rec. s. I-2069, pkt 63, 70, 73; z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie C-178/87 Minolta Camera przeciwko Radzie, Rec. s. I-1577, pkt 12).
- 52 W pkt 177 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że „według utrwalonego orzecznictwa dotyczącego obliczania wartości normalnej, lecz odnoszącego się również w drodze analogii do obliczania ceny eksport[owej], podział działalności produkcyjnej i handlowej w obrębie grupy złożonej z odrębnych pod względem prawnym spółek nie może zmienić faktu, że chodzi tu o jeden podmiot gospodarczy, który w ten sposób organizuje całość swej działalności, w innych przypadkach wykonywanej przez podmiot, który jest również jednolity z punktu widzenia prawnego (zob. analogicznie wyroki: z dnia 5 października 1988 r. w sprawie 250/85 Brother Industries przeciwko Radzie, Rec. s. 5683, pkt 16; z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie C-175/87 Matsushita Electric przeciwko Radzie, Rec. s. I-1409, pkt 12; z dnia 13 października 1993 r. w sprawie C-104/90 Matsushita Electric Industrial przeciwko Radzie, Rec. s. I-4981, pkt 9)”.
- 53 Spór przed Sądem dotyczy dostosowania dokonanego w odniesieniu do ceny eksportowej na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. W tym względzie zarówno z treści, jak i systematyki art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia wynika, że dostosowanie ceny eksportowej lub wartości normalnej może być dokonane wyłącznie w celu uwzględnienia różnic w zakresie czynników wpływających na obydwie ceny, takich jak prowizje, to jest różnic w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży i które wpływają zatem na porównywalność cen, w celu zapewnienia, że porównanie dokonane jest na tym samym etapie obrotu. Kwestia dostosowania ceny eksportowej w ramach stosowania art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wymaga zatem przede wszystkim zbadania etapu obrotu, na jakim cena eksportowa została określona.

- 54 W tym względzie należy również zauważyć, że treść art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i w szczególności lit. i) tego przepisu nie uniemożliwia stosowania pojęcia jednego podmiotu gospodarczego przy ostatecznym określeniu ceny eksportowej w celu dokonania obiektywnego porównania zgodnie z tym artykułem. Jeżeli zatem producent dokonuje wywozu swych produktów do Unii za pośrednictwem odrębnej prawnie spółki, którą jednak kontroluje na płaszczyźnie ekonomicznej, żaden nadrzędny wzgląd natury prawnej czy ekonomicznej nie sprzeciwia się uznaniu, że te dwa podmioty tworzą jeden podmiot gospodarczy.
- 55 Nie ulega wątpliwości, że pojęcie jednego podmiotu gospodarczego zostało wypracowane w celu określenia wartości normalnej. Sąd w pkt 178 i 179 zaskarżonego wyroku w uzasadniony sposób przedstawił szczególne sytuacje, w których można uznać, że występuje taki podmiot, w celu obliczenia wartości normalnej. Nie wynika jednak stąd, że pojęcie to znajduje zastosowanie wyłącznie w ramach rynku wewnętrznego producentów eksporterów. Jeżeli bowiem producent rozprowadza swe produkty w Unii za pośrednictwem spółki prawnie odrębnej, lecz kontrolowanej przez niego pod względem ekonomicznym, wymóg dokonania ustalenia, które odzwierciedla rzeczywistość gospodarczą stosunków pomiędzy tym producentem i tą spółką zajmującą się sprzedażą, przemawia raczej na rzecz zastosowania pojęcia jednego podmiotu gospodarczego w ramach obliczenia ceny eksportowej.
- 56 Z powyższych uwag wynika, że Sąd zasadnie zastosował w drodze analogii w celu określenia ceny eksportowej orzecznictwo dotyczące pojęcia jednego podmiotu gospodarczego, znajdujące co do zasady zastosowanie przy obliczaniu wartości normalnej.
- 57 Co się tyczy ciężaru dowodu świadczącego o występowaniu czynnika, w oparciu o który żąda się lub dokonuje danego dostosowania, Sąd w pkt 180 zaskarżonego wyroku orzekł, że „tak jak strona, która na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego żąda dostosowania służącego zapewnieniu porównywalności wartości normalnej i ceny eksportowej w celu określenia marginesu dumpingu, musi przedstawić dowód, że żądanie takie jest uzasadnione, tak i instytucje, w razie uznania dostosowania za konieczne, mają obowiązek oparcia się na dowodach, a przynajmniej na wskazówkach, pozwalających na ustalenie istnienia czynnika uzasadniającego dostosowanie oraz określenie jego wpływu na porównywalność cen”.
- 58 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału, jeżeli strona na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego żąda dostosowania mającego zapewnić porównywalność wartości normalnej i ceny eksportowej w celu określenia marginesu dumpingu, powinna ona przedstawić dowód, że jej żądanie jest uzasadnione (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 255/84 Nachi Fujikoshi przeciwko Radzie, Rec. s. 1861, pkt 33; w sprawie 258/84 Nippon Seiko przeciwko Radzie, Rec. s. 1923, pkt 45; w sprawie 260/84 Minebea przeciwko Radzie, Rec. s. 1975, pkt 43).
- 59 Ponadto na mocy art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego w przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz w rezultacie ich porównywalność.
- 60 W takich okolicznościach zgodnie z tym, co stwierdza rzecznik generalny w pkt 79 jego opinii, ciężar dowodu, że muszą być dokonane szczególne dostosowania wymienione w art. 2 ust. 10 lit. a)–k) rozporządzenia podstawowego, spoczywa na tych, którzy powołują się na tę okoliczność, niezależnie od ich statusu.
- 61 A zatem w przypadku gdy producent żąda dokonania dostosowania, co do zasady w dół, wartości normalnej lub co za tym idzie, w górę cen eksportowych, na tym podmiocie spoczywa obowiązek wskazania i wykazania, że zostały spełnione wymogi dokonania takiego dostosowania. Natomiast, jak słusznie orzekł Sąd, jeżeli tak jak w niniejszym przypadku Rada i Komisja twierdzą, że należy dokonać dostosowania w dół ceny eksportowej z tego względu, że spółka zajmująca się sprzedażą związana

z producentem wykonuje funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji, na tych instytucjach spoczywa obowiązek przedstawienia co najmniej zbieżnych wskazówek wykazujących, że ta przesłanka jest spełniona.

- 62 W pkt 184 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że okoliczności przedstawione przez Komisję w celu uzasadnienia dostosowania dokonanego na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nie są wystarczająco przekonujące i wobec tego nie mogą być uznane za wskazówki pozwalające ustalić istnienie czynnika uzasadniającego dokonanie dostosowania i określić jego wpływ na porównywalność cen. W odniesieniu do tego rozstrzygnięcia Rada i Komisja uznają, że Sąd przekroczył granicę kontroli legalności.
- 63 Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Jeżeli chodzi o kontrolę sądową takiej oceny, musi się ona ograniczyć do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. wyrok z dnia 27 września 2007 r. w sprawie C-351/04 Ikea Wholesale, Zb. Orz. s. I-7723, pkt 40, 41).
- 64 Tymczasem należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z art. 225 WE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że jedynie Sąd jest właściwy do dokonywania, po pierwsze, ustaleń faktycznych – z wyjątkiem sytuacji, gdy nieprawidłowość jego ustaleń wynika z akt sprawy – a po drugie, oceny tych okoliczności faktycznych. Po dokonaniu ustaleń lub oceny okoliczności faktycznych przez Sąd Trybunał jest uprawniony na podstawie art. 225 WE do kontroli kwalifikacji prawnej tych okoliczności i skutków prawnych, które wywiódł z nich Sąd (zob. wyrok z dnia 3 września 2009 r. w sprawie C-535/06 P Moser Baer India przeciwko Radzie, Zb. Orz. s. I-7051, pkt 31).
- 65 Trybunał nie jest zatem właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych dowodów. Ocena ta nie stanowi zatem, z wyłączeniem przypadków przeinaczenia tych dowodów, kwestii prawnej, która jako taka podlega kontroli Trybunału (zob. ww. wyrok w sprawie Moser Baer India przeciwko Radzie, pkt 32).
- 66 Z pkt 184–190 zaskarżonego wyroku wynika, że zgodnie z tym orzecznictwem Sąd dokonał kontroli kwalifikacji prawnej dokonanej przez Radę i Komisję w odniesieniu do sytuacji Niko Tube i NTRP. Sąd stwierdził w tym kontekście, że trzy okoliczności przedstawione w fakcie Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r. nie stanowiły wskazówek mogących poprzeć wnioski tych instytucji, zgodnie z którym Sepco spełniała przesłanki umożliwiające dokonanie dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, przynajmniej jeśli chodzi o transakcje obejmujące rury produkowane przez NTRP.
- 67 W tej sytuacji Sąd nie nałożył na instytucje żadnego szczególnego ciężaru dowodu z wyjątkiem konieczności wykazania, że przesłanki dokonania takiego dostosowania były spełnione.
- 68 Należy również stwierdzić, że ta kontrola Sądu dotycząca trzech okoliczności przedstawionych w fakcie Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r. oraz istotnych okoliczności zawartych w aktach sprawy, wspomnianych w pkt 188 zaskarżonego wyroku, mająca zweryfikować, czy instytucje przedstawiły dowód, że funkcje Sepco były podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji w celu dokonania omawianego dostosowania, nie stanowiła nowej oceny okoliczności faktycznych zastępującej ocenę instytucji. Przeprowadzona w ten sposób kontrola nie naruszyła szerokiego zakresu

swobodnego uznania przysługującego instytucjom w dziedzinie polityki handlowej, uzasadnionego złożonością sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać, lecz ograniczała się do ustalenia, czy te okoliczności mogły poprzeć wnioski przyjęte przez instytucje.

- 69 W świetle powyższego należy oddalić cztery pierwsze zarzuty odwołania Rady i trzy pierwsze zarzuty odwołania Komisji.

W przedmiocie zarzutów od piątego do siódmego odwołania Rady oraz w przedmiocie czwartego zarzutu odwołania Komisji

Argumenty stron

- 70 Rada podnosi trzy zarzuty względem zaskarżonego wyroku podważające przyjęty w nim wniosek, zgodnie z którym prawo do obrony Niko Tube i NTRP zostało naruszone. W piątym zarzucie Rada twierdzi, że wykładnia dotycząca wymogów informowania dokonana przez Sąd jest zbyt ścisła. Zdaniem tej instytucji kwestia, czy wystarczy podać podstawę prawną dostosowania dokonanego z tytułu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, aby umożliwić eksporterowi wykonywanie prawa do obrony, czy też należy przekazać dodatkowe informacje, nie może być rozstrzygnięta w sposób abstrakcyjny, lecz wyłącznie z uwzględnieniem okoliczności danego przypadku. Sąd powinien był zatem zbadać, uwzględniając szczególne okoliczności rozważanego przypadku, czy samo przekazanie podstawy prawnej dostosowania było wystarczające, czy też nie.
- 71 W zarzucie szóstym Rada twierdzi, że Sąd nie zachował warunków stosowania kryterium, w świetle którego zbadał on, czy gdyby nie doszło do spóźnionego przekazania trzech okoliczności podanych w fakcie Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r., Niko Tube i NTRP mogły, „nawet w sposób ograniczony, zmienić wynik postępowania administracyjnego”, gdyż kryterium to umożliwia ustalenie, czy naruszenie proceduralne miało wpływ na możliwość bronięcia interesów przez te strony. Sąd naruszył prawo w zakresie, w jakim nie zbadał, czy w wyniku tego spóźnionego przekazania Niko Tube i NTRP zostały rzeczywiście pozbawione możliwości przedstawienia argumentów lub uwag, które mogły zmienić wynik postępowania administracyjnego. Zdaniem Rady gdyby Sąd zachował warunki stosowania tego kryterium oceny, stwierdziłby, że argumenty powołane przez Niko Tube i NTRP były zasadniczo takie same jak argumenty przedstawione w ramach postępowania przed Komisją przed otrzymaniem faksu Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r.
- 72 W zarzucie siódmym Rada zauważa, że ocena okoliczności będących dla Sądu podstawą uznania w pkt 185–188 zaskarżonego wyroku, że doszło do naruszenia prawa do obrony Niko Tube i NTRP, charakteryzuje się wielokrotnym naruszeniem prawa, jak wynika z badania trzech pierwszych zarzutów odwołania. Wniosek Sądu w pkt 209 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Niko Tube i NTRP „udowodniły, iż wcześniejsze poinformowanie ich o okolicznościach wymienionych w fakcie [Komisji] z dnia 26 czerwca 2006 r. pozwoliłoby im na wcześniejsze wykazanie powyższych kwestii przed przyjęciem [spornego] rozporządzenia, a przez to na uzasadnienie twierdzenia, zgodnie z którym Komisja nie miała żadnej materialnej podstawy do dokonania spornego dostosowania”, również jest błędny. Ponadto rozumowanie Sądu zawiera w sobie sprzeczność, gdyż stwierdził on naruszenie prawa do obrony w odniesieniu do sprzedaży dokonanych przez Niko Tube i NTRP, podczas gdy w pkt 188 i 189 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że nie wykazały one, iż Sepco była kontrolowana przez NTRP. Wcześniejsze przekazanie trzech okoliczności, o których mowa w fakcie Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r., nie uniemożliwiłoby w żaden sposób Niko Tube i NTRP doprowadzenia do zmiany wyniku postępowania w odniesieniu do sprzedaży dokonanej przez NTRP za pośrednictwem Sepco.
- 73 Komisja w zarzucie czwartym twierdzi, że Sąd zastosował zbyt restrykcyjne i w rezultacie nieuzasadnione kryteria, aby uznać, że prawo do obrony Niko Tube i NTRP zostało naruszone. Zdaniem Komisji spółki te były w pełni poinformowane, tak aby umożliwić im wykonanie prawa do obrony, o szczegółowych powodach, dla których Komisja zamierzała dokonać omawianego

dostosowania. Przedstawiły one ponadto uwagi dotyczące wskazanego dostosowania w piśmie z dnia 4 maja 2006 r. Sąd utożsamiał merytoryczną kwestię legalności dokonanego dostosowania z kwestią zachowania prawa do obrony Niko Tube i NTRP. Fakt, że Sąd uznał, iż dostosowanie zostało dokonane w sposób niezgodny z prawem, nie oznacza, że wyłącznie z tego względu doszło do naruszenia prawa do obrony Niko Tube i NTRP. Sąd nie odróżnił wymogów w zakresie uzasadnienia aktu, nałożonych na instytucje odpowiednio na etapie przyjęcia końcowego aktu prawnego i w toku postępowania administracyjnego poprzedzającego to przyjęcie. Na etapie przyjęcia końcowego aktu prawnego ostateczne uzasadnienie powinno być przedstawione adresatom aktu i powinno być zgodne z art. 253 WE. Na wcześniejszym etapie wymóg ogranicza się do poinformowania podmiotów w stopniu dostatecznym, tak aby mogły wykonać przysługujące im prawo do obrony. Sąd zatem niesłusznie stwierdził, z uwagi na pełniejsze uzasadnienie na etapie końcowego aktu prawnego, że informacje przekazane przed przyjęciem tego aktu z pewnością uniemożliwiły zainteresowanym podmiotom wykonanie ich prawa do obrony.

- 74 Niko Tube i NTRP badają łącznie trzy zarzuty podniesione przez Radę, które odpowiadają zarzutowi czwartemu Komisji. Zdaniem tych spółek Sąd w pełni zasadnie orzekł, że przysługujące im prawo do obrony zostało naruszone, w zakresie w jakim powinny mieć one możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności, na podstawie których dokonano dostosowania. Jeżeli motywy będące podstawą tej decyzji o dostosowaniu są przekazane wyłącznie na końcowym etapie postępowania administracyjnego, do tego stopnia, że takie przekazanie zbiega się de facto z jego zakończeniem, wymóg ten nie zostaje spełniony. Zachowanie zasady prawa do bycia wysłuchanym wymaga, aby zainteresowane przedsiębiorstwa skorzystały w toku postępowania administracyjnego z możliwości przedstawienia ich stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz dokumentów, które wykorzystała Komisja na poparcie twierdzenia o wystąpieniu naruszenia. Kontrola Sądu powinna dotyczyć wyłącznie dowodów w zakresie faktów zgromadzonych w toku postępowania administracyjnego i prowadzących do przyjęcia środka, będącego przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności. Jeżeli kontrola dokonana przez Sąd dotyczyłaby innych okoliczności faktycznych niż te zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, oznaczałoby to, że Niko Tube i NTRP nie miały możliwości pełnego skorzystania z ich prawa do obrony w toku postępowania przed Sądem. Ponadto gdyby Niko Tube została poinformowana w odpowiednim czasie o kryteriach, które instytucje rzeczywiście uwzględniły w ich ocenie, mogłaby skoncentrować swe argumenty na rzeczonych kryteriach w toku postępowania administracyjnego i wpłynąć na jego wynik.

Ocena Trybunału

- 75 Sąd uwzględnił zarzut szósty Niko Tube i NTRP, oparty na naruszeniu prawa do obrony w zakresie, w jakim dotyczy dostosowania dokonanego na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, gdyż gdyby Komisja przed przyjęciem spornego rozporządzenia poinformowała Niko Tube i NTRP o okolicznościach zawartych w fakcie Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r., spółki te mogłyby w odpowiednim czasie przedstawić argumenty, na które nie mogły powołać się z uwagi na spóźnione przekazanie przez Komisję rzeczonych informacji. Mogłyby one zatem lepiej przeprowadzić swą obronę i ewentualnie wpłynąć na zmianę wyniku postępowania administracyjnego.
- 76 Sąd w pkt 64 zaskarżonego wyroku przypomina w pełni zasadnie orzecznictwo Trybunału dotyczące poszanowania prawa do obrony stron dochodzenia antydumpingowego. Zgodnie z tym orzecznictwem zainteresowane przedsiębiorstwa w toku postępowania administracyjnego muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz dowodów, na których Komisja oparła swoje twierdzenia w przedmiocie wystąpienia praktyki antydumpingowej i wynikającej z niej szkody (wyrok z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-49/88 Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, Rec. s. I-3187, pkt 17).

- 77 Należy podkreślić, że poszanowanie prawa do obrony ma zasadnicze znaczenie w postępowaniach obejmujących dochodzenia antydumpingowe (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, pkt 15–17; analogicznie wyroki: z dnia 21 września 2006 r. w sprawie C-113/04 P Technische Unie przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. I-8831, pkt 55; z dnia 1 października 2009 r. w sprawie C-141/08 P Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie, Zb. Orz. s. I-9147, pkt 93).
- 78 W szczególności należy przypomnieć, że z orzecznictwa Trybunału wynika, iż nie można zobowiązać Niko Tube i NTRP do wykazania, że decyzja Komisji miałyby inną treść, lecz jedynie, że ewentualności tej nie można całkowicie wykluczyć, w razie gdyby strony te miały możliwość lepszego zagwarantowania swej obrony w braku uchybień proceduralnych (zob. ww. wyrok w sprawie Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 79 Jednakże występowanie uchybienia w zakresie prawa do obrony może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia jedynie wtedy, jeżeli istnieje możliwość, że z powodu tego uchybienia postępowanie administracyjne mogłoby doprowadzić do innego wyniku, co w konkretny sposób wpływałoby na prawo Niko Tube i NTRP do obrony (zob. ww. wyrok w sprawie Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie, pkt 107).
- 80 Z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi wynika, że Sąd w pełni zasadnie stwierdził w pkt 203 zaskarżonego wyroku, że dopiero w drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r. Komisja poinformowała Niko Tube i NTRP, że w odniesieniu do sprzedaży we Wspólnocie z udziałem Sepco dostosowanie zostało dokonane na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, a nie na podstawie art. 2 ust. 9 tego rozporządzenia, jak podano w pierwszym dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji, przy czym w drugim, późniejszym dokumencie Komisja nie przedstawiła powodu zastosowania w niniejszym przypadku art. 2 ust. 10 lit. i) wskazanego rozporządzenia. W tej sytuacji pismem z dnia 4 maja 2006 r. Niko Tube i NTRP powiadomiły Komisję, że powinna ona wykazać, iż działalność Sepco była porównywalna z działalnością przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.
- 81 Tymczasem Sąd stwierdził, że dopiero w faksie z dnia 26 czerwca 2006 r., czyli dzień przed przyjęciem spornego rozporządzenia antydumpingowego, Komisja przedstawiła po raz pierwszy powody uzasadniające jej zdaniem fakt, że działalność Sepco była porównywalna z działalnością przedstawiciela, oraz że dostosowanie dokonane na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego było w rezultacie uzasadnione. Wniosek ten nie jest w niniejszym przypadku kwestionowany.
- 82 W tym względzie fakt, że Sąd w pkt 209 zaskarżonego wyroku opiera się na ustaleniach dokonanych w pkt 185–188 rzeczzonego wyroku, zgodnie z którymi trzy okoliczności zawarte w faksie Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r. nie mogły być uznane za wskazówki pozwalające wykazać, po pierwsze, że Sepco wykonywała funkcje porównywalne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji oraz, po drugie, że Sepco i NTRP nie stanowiły jednego podmiotu gospodarczego, nie może podważyć ustalenia Sądu w zakresie okoliczności faktycznych, że po raz pierwszy uzasadnienie dotyczące podstawy prawnej omawianego dostosowania zostało przekazane Niko Tube i NTRP jedynie dzień przed przyjęciem spornego rozporządzenia antydumpingowego.
- 83 Jak zauważono zatem w pkt 78 niniejszego wyroku, w celu uznania, że doszło do naruszenia prawa do obrony, wystarczy wykazać, że gdyby nie doszło do stwierdzonego uchybienia proceduralnego, Niko Tube i NTRP miałyby możliwość lepszego zagwarantowania swej obrony.
- 84 W niniejszym przypadku Niko Tube i NTRP mogły bowiem podnieść przed Sądem argumenty, które uznał on za zasadne i na podstawie których w pkt 190 i 243 zaskarżonego wyroku uwzględnił część zarzutu czwartego podniesionego przez te strony w ramach skargi o stwierdzenie nieważności – opartą na oczywistym błędzie Rady przy zastosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia

podstawowego – i w związku z tym stwierdził nieważność części spornego rozporządzenia. Jak zauważył zasadnie Sąd w pkt 209 zaskarżonego wyroku, ta okoliczność potwierdza, że wcześniejsze poinformowanie o okolicznościach wymienionych w fakcie Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r. umożliwiłoby Niko Tube i NTRP przedstawienie instytucjom przed przyjęciem spornego rozporządzenia tych samych argumentów, co argumenty będące podstawą decyzji Sądu o stwierdzeniu nieważności a przez to uzasadnienie twierdzenia, zgodnie z którym Komisja nie miała żadnej materialnej podstawy do dokonania spornego dostosowania.

- 85 Bez wątplenia Sąd w pkt 185–190 zaskarżonego wyroku uwzględnił wspomnianą część czwartego zarzutu na poparcie stwierdzenia nieważności wyłącznie w odniesieniu do relacji między Sepco i NTRP oraz oddalił ją w odniesieniu do relacji między Sepco i Niko Tube. Jednakże w przypadku wcześniejszego przekazania omawianych okoliczności na etapie postępowania administracyjnego dokonanie oceny ich wpływu na te dwie relacje należałoby nie do Sądu, lecz do Rady i Komisji, w świetle argumentów podniesionych wówczas przez Niko Tube i NTRP. Dlatego też mimo wniosków merytorycznych Sądu zawartych w pkt 185–190 mógł on orzec bez popadania w sprzeczność – uwzględniając w pkt 210 i 211 zaskarżonego wyroku zarzut szósty podniesiony przez Niko Tube i NTRP w pierwszej instancji – że gdyby Komisja nie popełniła uchybienia, nie tylko NTRP, lecz również Niko Tube mogłaby lepiej przeprowadzić swoją obronę i stosownie do okoliczności wpłynąć na zmianę wyniku postępowania administracyjnego.
- 86 Z powyższego wynika, że Niko Tube i NTRP nie mogły być skutecznie wysłuchane na żadnym etapie postępowania administracyjnego w przedmiocie zarzutów, które mogły podnieść względem zamierzonego dostosowania.
- 87 Należy w związku z tym oddalić zarzuty od piątego do siódmego Rady oraz zarzut czwarty Komisji, które podnoszą one odpowiednio na poparcie ich odwołania, twierdząc, że prawo do obrony Niko Tube i NTRP nie zostało naruszone.
- 88 W rezultacie odwołania powinny być oddalone w całości.

W przedmiocie odwołania wzajemnego

- 89 Na poparcie ich odwołania wzajemnego Niko Tube i NTRP zauważają, że Sąd niesłusznie oddalił zarzuty pierwszy, drugi i czwarty, podniesione przez nie w ramach skargi w pierwszej instancji. Niko Tube i NTRP powołują się w tym względzie na trzy zarzuty. Pierwszy zarzut jest skierowany przeciwko rozstrzygnięciu Sądu, zgodnie z którym Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie i nie naruszyła zasady niedyskryminacji, określając wartość normalną, zważywszy że, zdaniem Niko Tube i NTRP, instytucja ta przy obliczaniu marginesu dumpingu uwzględniła produkty, które nie były przez nie wytwarzane. W zarzucie drugim Niko Tube i NTRP twierdzą, że Sąd naruszył prawo, uznając, że określenie szkody materialnej nastąpiło zgodnie z art. 3 rozporządzenia podstawowego. Wreszcie zarzut trzeci Niko Tube i NTRP skierowany jest przeciwko rozstrzygnięciu Sądu, zgodnie z którym Sepco działała na rzecz Niko Tube jako przedstawiciel pracujący na zasadzie prowizji.

W przedmiocie zarzutu pierwszego odwołania wzajemnego

Argumenty stron

- 90 Zarzut pierwszy podniesiony przez Niko Tube i NTRP jest podzielony na pięć części. Pierwsza część jest oparta na naruszeniu prawa do bycia wysłuchanym. W części drugiej spółki te twierdzą, że Sąd naruszył granicę wykonywanej przez niego kontroli sądowej. Część trzecia oparta jest na fakcie, że Sąd nie zajął stanowiska w przedmiocie jednego z zarzutów powołanych przez Niko Tube i NTRP. Zgodnie

z czwartą częścią tego zarzuty strony twierdzą, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do ciężącego na Komisji obowiązku starannego działania. Wreszcie, zgodnie z częścią piątą, Sąd wypaczył jasne znaczenie przedłożonych mu dowodów.

- 91 W pierwszej części ich pierwszego zarzutu Niko Tube i NTRP twierdzą, że Sąd naruszył prawo oraz naruszył prawo do obrony, potwierdzając zasadność decyzji instytucji o niewykluczeniu przy obliczaniu marginesu dumpingu rur do zastosowań w elektrowniach atomowych, czyli produktów, które jak twierdzą, popierając to twierdzenie dokumentami, nie są przez nie wytwarzane. W tym właśnie względzie Sąd błędnie uwzględnił nowe okoliczności przedstawione przez Radę po raz pierwszy w toku postępowania. W rezultacie, jak twierdzą Niko Tube i NTRP w ramach drugiej części pierwszego zarzutu, Sąd przekroczył granicę przysługujących mu uprawnień kontrolnych i naruszył prawo, akceptując uwzględnienie w debacie dodatkowych i nowych okoliczności i wyjaśnień przedstawionych przez instytucje.
- 92 W tym ostatnim względzie Niko Tube i NTRP twierdzą w części trzeciej pierwszego zarzutu, że wyjaśnienia i twierdzenia przedstawione przez Radę były spóźnione w zakresie, w jakim nie stanowiły części akt sprawy zgromadzonych w toku postępowania administracyjnego, i z tego względu powinny być pominięte, tak aby prawo do obrony zostało zachowane. Sąd zapoznał się z tym zarzutem w sprawozdaniu na rozprawę, lecz nie odpowiedział na niego w zaskarżonym wyroku.
- 93 Niko Tube i NTRP twierdzą ponadto w ramach części czwartej pierwszego zarzutu, że Sąd błędnie uznał w pkt 52 i 53 zaskarżonego wyroku, że Komisja wykazała wymaganą staranność przy analizie danych dostarczonych jej przez te spółki dotyczących sprzedaży tychże rury do zastosowań w elektrowniach atomowych. Podczas gdy instytucje podniosły dziesięć odrębnych argumentów na poparcie ich twierdzenia, że wypełniły ciężący na nich obowiązek zachowania staranności, Sąd uznał, że wyłącznie dwa z nich mogły rzeczywiście spowodować powstanie po ich stronie „uzasadnionej obawy”. Zdaniem Niko Tube i NTRP, rozstrzygnięcie Sądu, zgodnie z którym instytucje wypełniły ciężący na nich obowiązek zachowania staranności, podczas gdy orzekł on ponadto, że wyłącznie dwa argumenty z dziesięciu powołanych przez instytucje były uzasadnione, nie jest oparte na racjonalnej ocenie i w rezultacie jest błędne i zatem nieuzasadnione.
- 94 Wreszcie w ramach piątej części pierwszego zarzutu Niko Tube i NTRP twierdzą również w odniesieniu do informacji przekazanych instytucjom dotyczących sprzedaży rur do zastosowań w elektrowniach atomowych, że Sąd błędnie uznał, iż informacje te przedłożone w toku postępowania administracyjnego mogły „być źródłem nieporozumienia dla urzędników Komisji prowadzących dochodzenie”, w zakresie w jakim to rozstrzygnięcie Sądu oparte było na niedopuszczalnych argumentach, a w każdym razie argumentach również błędnych i bezzasadnych, które instytucje przedstawiły po raz pierwszy przed Sądem. W tej sytuacji wnioski Sądu zawarte w pkt 53 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi wartość normalna została ustalona w sposób racjonalny, a Komisja wywiązała się z ciężącego na niej obowiązku starannego i bezstronnego zbadania wszelkich istotnych okoliczności sprawy, są w oczywisty sposób błędne.
- 95 Jeśli chodzi o te zarzuty, Rada i Komisja zauważają, że Niko Tube i NTRP nie wykazały żadnego z pięciu zarzutów podniesionych względem przyjętego przez Sąd w zaskarżonym wyroku wniosku, że wartość normalna została określona w racjonalny sposób. W rezultacie zdaniem tych instytucji pierwszy zarzut podniesiony na poparcie odwołania wzajemnego powinien być oddalony.

Ocena Trybunału

- 96 Niko Tube i NTRP twierdzą, że Sąd naruszył prawo oraz naruszył ich prawo do obrony, gdyż w pkt 47–55, 59 i 60 zaskarżonego wyroku uwzględnił nowe okoliczności, to jest zarówno nowe uzasadnienie przedstawione przez Radę i Komisję w celu wyjaśnienia odmowy wykluczenia rur do

zastosowań w elektrowniach atomowych przy obliczaniu wartości normalnej, jak też nowe okoliczności faktyczne przedstawione na poparcie tego nowego uzasadnienia, które nie zostały przekazane Niko Tube i NTRP w toku postępowania administracyjnego.

- 97 W pkt 67 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że bez konieczności orzekania w przedmiocie zasadniczego charakteru powodów wyłączenia rur do zastosowań w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14 3P 197 2001 przy obliczaniu normalnej wartości, wbrew twierdzeniom Niko Tube i NTRP, żadna nowa okoliczność faktyczna lub prawna ani też żadne nowe uzasadnienie nie zostały im przedstawione pismem otrzymanym przez nie w dniu 27 czerwca 2006 r., czyli w dniu przyjęcia spornego rozporządzenia.
- 98 W szczególności Niko Tube i NTRP twierdzą, że Rada i Komisja nie uwzględniły w ramach postępowania administracyjnego faktu, że rury do zastosowań w elektrowniach atomowych nie odpowiadały danemu produktowi, to jest produktowi, którego dotyczyły zarzuty praktyk antydumpingowych. Niko Tube i NTRP wskazują, że nie wytwarzały one tego rodzaju rur. Ponadto na żadnym etapie postępowania administracyjnego Rada i Komisja nie twierdziły, że wykaz zakupów przedstawiony przez Niko Tube i NTRP umożliwia podważenie tego argumentu. Zdaniem tych spółek akta dochodzenia nie zawierają żadnej wzmianki dotyczącej braku współpracy z ich strony w celu zidentyfikowania dostawcy, podczas gdy to uchybienie przypisane przez instytucje Niko Tube i NTRP zostało przywołane na poparcie decyzji instytucji. Argument instytucji, zgodnie z którym nie mogły one zbadać prawdziwości twierdzenia, że rury do zastosowań w elektrowniach atomowych nie były produkowane przez Niko Tube i NTRP z uwagi na fakt, że okoliczność ta opierała się na nowych informacjach, nie może jednak być uwzględniony, gdyż w rzeczywistości to twierdzenie Niko Tube i NTRP, zdaniem tych spółek, oparte było na informacjach, które przedstawiły one wcześniej. Niko Tube i NTRP wskazują w tym względzie, że sam Sąd w pkt 48 zaskarżonego wyroku uznał, że kwestionariusz, który spółka zajmująca się sprzedażą SPIG miała wypełnić, dotyczył jedynie sprzedaży w Unii, a wykaz „DMsales” dotyczący sprzedaży na rynek ukraiński został przedstawiony w pełni dobrowolnie.
- 99 W tym względzie Sąd w pkt 45 i 46 zaskarżonego wyroku uznał, że fakt, iż wykazy sprzedaży Niko Tube i NTRP nie obejmowały rur wytwarzanych zgodnie z normą techniczną TU 14 3P 197 2001, był wskazówką dla Komisji, świadczącą, iż spółki te nie sprzedawały wskazanych rur do zastosowania w elektrowniach atomowych nawet na rzecz powiązanej z nimi spółki zajmującej się sprzedażą, SPIG. Sąd stwierdził również w pkt 46 zaskarżonego wyroku, że wykazy kosztów produkcji Niko Tube i NTRP, zatytułowane „DMcop” oraz „ECcop”, nie wymieniają żadnego z produktów wytwarzanych zgodnie z normą techniczną TU 14 3P 197 2001. Sąd wywnioskował stąd, że z wykazów tych wynikało, iż żaden z wymienionych na nich produktów nie był wytwarzany przez Niko Tube i NTRP zgodnie z normą techniczną TU 14 3P 197 2001. Sąd podkreślił jednak w pkt 47 i 48 zaskarżonego wyroku, że wykaz sprzedaży na rynek krajowy zatytułowany „DMsales”, przedstawiony przez SPIG w odpowiedzi na kwestionariusz przekazany jej przez Komisję, dokumentuje sześć transakcji dotyczących rur do zastosowania w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 i wytwarzanych zgodnie z normą techniczną TU 14 3P 197 2001, dostarczonych tylko przez spółkę NTRP.
- 100 Nawet jeśli z akt sprawy przedłożonych Sądowi wynika, że te sześć transakcji dotyczyło w rzeczywistości wyłącznie rynku ukraińskiego, Sąd stwierdził, po pierwsze, w pkt 50 zaskarżonego wyroku, że Komisja dysponowała sprzecznymi informacjami, a przynajmniej informacjami, których prawdziwość mogła być zakwestionowana, oraz po drugie, w pkt 51 wskazanego wyroku, że Niko Tube i NTRP nie usiłowały rozwiązać tej wątpliwości poprzez przedstawienie dowodu, iż omawiane sześć transakcji dotyczyło zakupu przez SPIG od niezależnego dostawcy.
- 101 Dwie pierwsze części niniejszego zarzutu, dotyczące odpowiednio naruszenia prawa do obrony i przekroczenia przez Sąd granic kontroli sądowej, są oparte na założeniu, zgodnie z którym Sąd powinien był uznać za spóźnione powody przedstawione przez instytucje Unii, uzasadniające

oddalenie wniosku Niko Tube i NTRP o pominięcie rur do zastosowania w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 przy obliczaniu wartości normalnej, gdyż powody te zostały przedstawione po raz pierwszy przed tym Sądem i nie wynikają one z postępowania administracyjnego.

- 102 W tym względzie należy zauważyć, jak uczynił to rzecznik generalny w pkt 182 jego opinii, że z pkt 47–55, 59 i 60 zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd ograniczył się w celu zbadania zarzutów podniesionych na poparcie stwierdzenia nieważności, dotyczących odpowiednio oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady niedyskryminacji, do uwzględnienia okoliczności wynikających z wymiany dokumentów w toku postępowania administracyjnego.
- 103 W szczególności weryfikując, czy Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, oddalając wniosek Niko Tube i NTRP o wykluczenie przy obliczaniu wartości normalnej i marginesu dumpingu rur do zastosowania w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 z uwagi na fakt, że spółki te nie produkują tych rur, Sąd zbadał motywy, na podstawie których wniosek ten został oddalony w świetle w szczególności kontekstu faktycznego, w którym uzasadnienie to zostało przyjęte. W ten sposób Sąd umieścił jedynie rzeczoną decyzję o oddaleniu wniosku w jej kontekście faktycznym, wskazując na okoliczność, iż wykaz dostawców i zakupów SPIG wymieniał tylko jednego dostawcę rur do zastosowania w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4, to jest NTRP, co mogło wpłynąć na ocenę twierdzenia, zgodnie z którym Niko Tube i NTRP nie produkowały rzeczonych rur. Taki kontekst, a w szczególności okoliczność podniesiona w pkt 50 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą Komisja dysponowała sprzecznymi informacjami dotyczącymi wytwarzania przez NTRP rur do zastosowania w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4, z pewnością nie były nieznane Niko Tube i NTRP. Sąd stwierdził w pkt 51 zaskarżonego wyroku, że spółki te przekazały Komisji dokumenty powodujące to nieporozumienie, czyli dokumenty przedstawione jako faktury, które miałyby dotyczyć sześciu transakcji obejmujących rury do zastosowania w elektrowniach atomowych objęte NCP KE4, błędnie wymienione w wykazie sprzedaży SPIG.
- 104 Wynika z powyższego, że odpowiedzi przedstawione przed Sądem na dwa zarzuty zbadane odpowiednio w pkt 47–55, 59 i 60 zaskarżonego wyroku nie są oparte na powodach przedstawionych z opóźnieniem przez instytucje.
- 105 Część trzecia pierwszego zarzutu jest oparta na braku odpowiedzi ze strony Sądu na zarzut Niko Tube i NTRP mający doprowadzić do pominięcia w debacie – z uwagi na ich spóźniony charakter i w celu zachowania prawa do obrony tych spółek – wyjaśnień i twierdzeń Rady zawartych w odpowiedzi na skargę. Należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału obowiązek uzasadnienia nie nakazuje Sądowi dokonania wyjaśnienia w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentacji przedstawionej przez strony sporu. Uzasadnienie może być zatem dorozumiane, pod warunkiem że umożliwiałoby zainteresowanym poznanie powodów, dla których przedsięwzięte zostały dane środki (zob. wyrok z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawach połączonych C-101/07 P i C-110/07 P Coop de France Bétail i Viande przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. I-10193, pkt 75).
- 106 Z powyższych uwag wynika, że omawiany argument został w sposób dorozumiany oddalony przez Sąd, gdy badał on i oddalił co do istoty zarzuty podniesione na poparcie stwierdzenia nieważności, oparte odpowiednio na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu zasady niedyskryminacji, których podstawą zdaniem samych Niko Tube i NTRP są argumenty uznane przez te spółki za spóźnione.
- 107 Co się tyczy czwartej części zarzutu dotyczącej argumentu Niko Tube i NTRP, zgodnie z którym Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie, oddalając w pkt 55 zaskarżonego wyroku zarzut, który spółki te podniosły w odniesieniu do obowiązku zachowania staranności ciążącego na instytucjach przy określaniu wartości normalnej, Niko Tube i NTRP twierdzą, że zadaniem Sądu było zbadanie, czy Komisja z należytą starannością, a zatem w racjonalny sposób oceniła dowody, którymi dysponowała, a nie czy sposób, w jaki Komisja oceniła dowody, był spójny.

- 108 W tym kontekście należy stwierdzić, że kwestia, czy Sąd mógł w uzasadniony sposób uznać na podstawie wskazanych okoliczności faktycznych, że instytucje nie naruszyły ani obowiązku należytej staranności, ani obowiązku uzasadnienia, stanowi kwestię prawną, która podlega kontroli Trybunału w ramach odwołania (ww. wyrok w sprawie Moser Baer India przeciwko Radzie, pkt 34).
- 109 Należy przede wszystkim zauważyć w tym względzie, że Sąd nie wymienił dziesięciu czynników, lecz przypomniał w pkt 33–37 zaskarżonego wyroku pięć grup powodów, które doprowadziły instytucje do oddalenia wniosku o pominięcie rur do zastosowania w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 przy obliczaniu wartości normalnej i marginesu dumpingu.
- 110 Bez wątplenia Sąd w pkt 46 zaskarżonego wyroku stwierdził, że Niko Tube i NTRP przedstawiły dowody, z których wynikało, iż nie produkują one rur do zastosowania w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4. Jednakże Sąd następnie zauważył w pkt 47 i 48 zaskarżonego wyroku, że zgodnie z informacjami przedstawionymi przez SPIG, NTRP była dostawcą rur do zastosowania w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 wyprodukowanych na podstawie normy technicznej TU 14 3P 197 2001. Ponadto, wbrew twierdzeniom Niko Tube i NTRP, Sąd nie uznał za „bezzasadny” argumentu, zgodnie z którym SPIG wskazała tylko NTRP jako jedyne go dostawcę wspomnianych rur. Przeciwnie, Sąd orzekł, że „SPIG nie popełniła żadnego błędu, nie wymieniając [...] dostawców innych niż NTRP”, zważywszy, że omawiane rury zostały, jak się wydaje, odsprzedane na rynku ukraińskim.
- 111 Ponadto okoliczność, że Sąd nie wypowiedział się szczegółowo co do niektórych czynników wymienionych w odwołaniu wzajemnym Niko Tube i NTRP, nie może być interpretowana jako stwierdzenie, zgodnie z którym Sąd uznał te czynniki za „pozbawione znaczenia”. Przeciwnie, Sąd mógł w pełni słusznie orzec, z uzasadnionych względów ekonomii procesowej, że w kontekście badania zarzutu dotyczącego oczywistego błędu w ocenie, którego dowiedzenie jest zadaniem skarżących w postępowaniu w pierwszej instancji, nie miał on obowiązku weryfikowania wszystkich argumentów przedstawionych przez instytucje w uzasadnieniu ich wniosku, ponieważ niektóre z przedstawionych powodów są wystarczające do wsparcia tego wniosku.
- 112 Tymczasem Niko Tube i NTRP same przyznają, że Sąd uznał, iż „uzasadnione obawy” wywołuje okoliczność, że nie przedstawiły one dowodów wykazujących wyraźnie, iż rozpatrywane rury zostały nabyte nie od NTRP, ale od niezależnej osoby trzeciej, oraz okoliczność, że podczas kontroli w ich siedzibie Komisja nie podniosła kwestii rur do zastosowania w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4, ponieważ Niko Tube i NTRP jeszcze nie złożyły wniosku o pominięcie wspomnianych rur. To w istocie na podstawie tych dwóch elementów Sąd uznał, że instytucje nie popełniły błędu, oddalając wniosek Niko Tube i NTRP o pominięcie przy obliczaniu wartości normalnej i marginesu dumpingu rur do zastosowania w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4. Argument, zgodnie z którym Niko Tube i NTRP kwestionują tę ocenę i dążą do jej podważenia przed Trybunałem, obejmuje ocenę okoliczności faktycznych, która nie należy do właściwości Trybunału w ramach rozpatrywania odwołania.
- 113 Wynika stąd, że nawet jeśli Sąd uwzględnił w celu uzasadnienia rozstrzygnięcia co do istoty wyłącznie dwa elementy powołane przez instytucje Unii, nie oznacza to, że instytucje te nie zbadały w sposób rzetelny i bezstronny wszystkich okoliczności przekazanych im w toku postępowania administracyjnego.
- 114 Jeśli chodzi o piątą część zarzutu pierwszego, opartą na podnoszonym wypaczeniu dowodów, w zakresie w jakim Niko Tube i NTRP utrzymują, iż wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 49 i 50 zaskarżonego wyroku, ich odpowiedź na kwestionariusz przesłany przez Komisję nie zawierała sprzecznych ze sobą danych, należy przede wszystkim zauważyć, że to w wyniku badania nie tylko odpowiedzi Niko Tube i NTRP na ten kwestionariusz, lecz również odpowiedzi przedstawionych przez powiązaną spółkę zajmującą się sprzedażą SPIG Sąd stwierdził w pkt 50 zaskarżonego wyroku, że Komisja posiadała sprzeczne informacje. Ten wniosek Sądu opiera się w szczególności na ustaleniu, poczynionym w pkt 47 i 48 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym według informacji

przedstawionych przez SIPG NTRP dostarczyła rury do zastosowania w elektrowniach atomowych objęte NCP KE4, wytworzone zgodnie z normą techniczną TU 14 3P 197 2001. Sąd nie wypaczył przy tym znaczenia odpowiedzi Niko Tube i NTRP udzielonych na kwestionariusz Komisji.

- 115 Należy stwierdzić następnie w świetle powyższych uwag, że Sąd nie wypaczył również dowodów zawartych w aktach sprawy, przyjmując w pkt 52 zaskarżonego wyroku wnioski, zgodnie z którym Komisja wykazała wymaganą staranność.
- 116 Wreszcie, jeśli chodzi o twierdzenie Niko Tube i NTRP dotyczące ustalenia Sądu zawartego w pkt 51 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym brak tłumaczenia na język angielski faktur zakupu SPIG stanowił wyłącznie pretekst do uznania, że Niko Tube i NTRP nie usiłowały rozwiązać wątpliwości Komisji wobec sprzecznych odpowiedzi, należy zauważyć, że spółki te nie przedstawiły ani nie załączyły omawianych faktur w ramach odwołania wzajemnego w celu wykazania podnoszonego wypaczenia przez Sąd tych dokumentów, lecz ograniczyły się do odesłania Trybunału do załącznika do odpowiedzi Rady na skargę przedłożonej przed Sądem, zawierającej kopię rzeczonych dokumentów.
- 117 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, według którego podnoszone wypaczenie okoliczności faktycznych lub środków dowodowych musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów (wyroki: z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-551/03 P General Motors przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. I-3713, pkt 54; z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie C-362/05 P Wunenburger przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. I-4333, pkt 67), okoliczności te są wystarczające, aby oddalić ten zarzut.

W przedmiocie zarzutu drugiego odwołania wzajemnego

- 118 Zarzut drugi odwołania wzajemnego jest podzielony na dziewięć części. Sąd, po pierwsze, naruszył prawo, oddalając drugi zarzut podniesiony w skardze, gdyż nie zbadał, czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego został naruszony, po drugie, naruszył prawo, dokonując oceny zastosowania art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia, po trzecie, naruszył prawo, stosując art. 18 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia, po czwarte, naruszył prawo, gdyż nie zbadał wszystkich kryteriów, o których mowa w art. 18 ust. 3 tego rozporządzenia, po piąte, naruszył prawo do bycia wysłuchanym, po szóste przekroczył granice przysługujących mu uprawnień kontrolnych, po siódme, w niewystarczającym stopniu uzasadnił przyjęte przez niego rozstrzygnięcie i popełnił błąd w ocenie, po ósme, nie rozważył dodatkowego zarzutu podniesionego przez Niko Tube i NTRP oraz, po dziewiąte, naruszył prawo, dokonując kontroli przesłanek stosowania art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 119 W ramach dziewiątej części drugiego zarzutu odwołania wzajemnego Niko Tube i NTRP twierdzą, że Sąd naruszył prawo, oddalając zarzut oparty na naruszeniu art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

Argumenty stron

- 120 W części pierwszej drugiego zarzutu odwołania wzajemnego Niko Tube i NTRP twierdzą, że Sąd nie zbadał ich zarzutu, zgodnie z którym art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego został przez instytucje naruszony. Ich zdaniem ustalenie szkody w rozumieniu tego przepisu zostało w niniejszym przypadku dokonane na podstawie niepełnych dowodów z uwagi na brak współpracy niektórych spółek zajmujących się produkcją i dystrybucją, które z tego względu nie zostały włączone do reprezentatywnej grupy danego sektora przemysłu Unii, na podstawie której instytucje dokonały oceny materialnej szkody. Wynika stąd, że zastosowanie art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w konkretnym przypadku powinno prowadzić Sąd do stwierdzenia, że w takich okolicznościach szkoda majątkowa nie mogła być zgodnie z prawem określona, z uwagi na brak dowodów w rozumieniu tego przepisu. W tym względzie Sąd naruszył art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ograniczając się do badania zgodności przedstawionych danych z art. 18 ust. 3 tego

rozporządzenia w celu określenia, czy dane te są istotne dla oceny szkody. Sąd powinien stwierdzić, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, ustalając szkodę materialną na podstawie danych, które nie dotyczyły znaczącej części przemysłu Unii, gdyż gdyby Sąd zastosował odpowiednie kryterium, uznałby, że część przedsiębiorstw danego sektora przemysłowego Unii, które nie współpracowały, stanowiła 12% ogółu sprzedaży zrealizowanej w rzeczonym sektorze.

- 121 W drugiej części tego zarzutu podnosi się, że Sąd naruszył prawo, orzekając, że spółka zajmująca się produkcją, powiązana ze skarżącymi producentami nie jest co do zasady zobowiązana do współpracy w dochodzeniu i że badanie cen stosowanych między skarżącym i powiązaną z nim spółką handlową wystarcza do ustalenia, czy działanie tejże powiązanej spółki handlowej jest istotne dla określenia materialnej szkody, a zatem, czy powinna ona udzielić odrębnej odpowiedzi na kwestionariusz. Zdaniem Niko Tube i NTRP, analiza Sądu umożliwiłaby producentowi z Unii dokonanie wyboru w kwestii, które spółki z jego grupy nie popierają skargi i nie powinny przedstawić danych. W tym kontekście Sąd naruszył prawo, dokonując oceny stosowania art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 122 Zgodnie z trzecią częścią wskazanego zarzutu Niko Tube i NTRP twierdzą, że Sąd naruszył prawo w ramach kontroli legalności stosowania przez Radę i Komisję art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Zdaniem Niko Tube i NTRP w celu dokonania oceny, czy brakujące informacje „nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności” w rozumieniu tego przepisu, konieczne jest zbadanie, po pierwsze, skutku braku współpracy powiązanych spółek „w zależności od produkcji i sprzedaży producentów wspólnotowych objętych próbą” oraz, po drugie, „ogólnego zakresu braku współpracy w zależności od całkowitej produkcji i sprzedaży przemysłu wspólnotowego”. W niniejszym przypadku Sąd niesłusznie zadowolił się badaniem znaczenia wniosków dotyczących szkody materialnej, opierając się wyłącznie na zakresie braku współpracy indywidualnych powiązanych spółek w związku z ogółem sprzedaży i produkcji przemysłu Unii.
- 123 W czwartej części tego zarzutu Niko Tube i NTRP twierdzą w istocie, że Sąd nie zbadał prawidłowo, czy art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego powinien być stosowany, gdyż nie zbadał on w odniesieniu do każdej spółki każdego z czterech kryteriów wymienionych w rzeczonym artykule. Ponadto Sąd, badając, czy te cztery wymogi zostały w niniejszym przypadku spełnione, skupił się wyłącznie na dwóch kryteriach umożliwiających ustalenie szkody, to jest danych dotyczących sprzedaży i w pewnym zakresie danych dotyczących produkcji. Tymczasem przepisy dotyczące szkody zawierają piętnaście wskazówek wystąpienia szkody, z których wszystkie powinny być uwzględnione przy badaniu szkody. W tych okolicznościach wnioski Sądu dotyczące współpracy producentów objętych próbą, a zatem dotyczące określenia szkody w spornym rozporządzeniu, tak jak zostały sformułowane w pkt 97–108 i 112 zaskarżonego wyroku, są błędne.
- 124 Zgodnie z piątą częścią drugiego zarzutu odwołania wzajemnego Sąd naruszył prawo do obrony Niko Tube i NTRP, gdyż po pierwsze, Sąd przyjął za podstawę wyroku okoliczności faktyczne i wyjaśnienia, które nie zostały im przekazane w toku postępowania administracyjnego i co do których nie mogły one przedstawić uwag oraz, po drugie, uznał za wykazane niektóre okoliczności faktyczne, których występowanie nie mogło wynikać z dokumentów akt sprawy przedłożonych jego ocenie.
- 125 Zgodnie z częścią szóstą tego zarzutu Sąd przekroczył granice przysługujących mu uprawnień kontrolnych. W niniejszym przypadku Sąd umożliwił w nieuzasadniony sposób instytucjom przedstawienie okoliczności faktycznych oraz dodatkowych i nowych wyjaśnień, a następnie dokonał ponownej kontroli na nowo skompletowanych akt sprawy.
- 126 W siódmej części drugiego zarzutu odwołania wzajemnego Niko Tube i NTRP twierdzą, że Sąd nie uzasadnił w wystarczającym prawnie stopniu przyjętego rozstrzygnięcia, w zakresie w jakim nie wyjaśnił odpowiednio powodu, dla którego uwzględnił takie a nie inne dane liczbowe, takie jak w szczególności dane przedstawione przez Niko Tube i NTRP.

- 127 W ósmej części tego zarzutu podnosi się, że Sąd nie rozważył zarzutu Niko Tube i NTRP, zgodnie z którym wyjaśnienia i twierdzenia Rady zawarte w odpowiedzi na skargę, dotyczące drugiego zarzutu podniesionego w skardze, nie znajdowały potwierdzenia w aktach dochodzenia, co oznacza, że instytucja ta naruszyła ich prawo do obrony.
- 128 Według dziewiątej części rzeczonego zarzutu Sąd naruszył prawo w ramach kontroli legalności stosowania art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Sąd błędnie uznał bowiem w pkt 101, 107 i 108 zaskarżonego wyroku, że niezależnie od braku odpowiedzi ze strony spółek Productos Tubulares, Tenaris West Afrika i VMOG Zjednoczone Królestwo na kwestionariusz, który został im przedłożony przez Radę, instytucja ta nie popełniła oczywistego błędu w ocenie. Ponadto Sąd nie zbadał, czy jawne streszczenia poufnych danych przekazanych przez spółki VMOG Niemcy, Acecsa i Almesa, a także różne spółki grupy Dalmine umożliwiły Niko Tube i NTRP w toku postępowania administracyjnego uzyskanie „wystarczającej wiedzy o zasadniczej treści” omawianych danych. Sąd naruszył prawo, gdyż nie uszanował jasnej i pozbawionej dwuznaczności treści art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ani nie zbadał, czy dane dotyczące produkcji i sprzedaży indywidualnych producentów, którzy nie podjęli współpracy, niezgodnie z prawem pominięte w jawnych aktach przez Radę i Komisję, mogły być zweryfikowane na podstawie innych odpowiednich źródeł. Gdyby Sąd postąpił w ten sposób, stwierdziłby, iż nie istniało żadne odpowiednie znane Niko Tube i NTRP źródło i że w rezultacie niewłaściwe było oparcie się na jawnych danych niesłusznie uwzględnionych, w zakresie w jakim prowadziło to do bezpośredniego i nieuzasadnionego naruszenia prawa do obrony tych spółek. Ponadto kwestia, czy odpowiednie ujawnienie informacji mogło spowodować inny przebieg postępowania administracyjnego, powinna być oceniana z punktu widzenia strony, której prawo do obrony zostało naruszone, z uwzględnieniem, że rzezona strona mogłaby przedstawić uwagi co do prawdziwości lub znaczenia danych informacji, gdyby zostały jej one prawidłowo przekazane.
- 129 Zdaniem Rady w pierwszej części drugiego zarzutu odwołania wzajemnego Niko Tube i NTRP twierdzą, że Sąd nie zbadał ich twierdzenia dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Zdaniem Rady Sąd, stwierdziwszy, że instytucje zachowały art. 18 ust. 3 tego rozporządzenia, przeprowadził dalszą analizę, badając, czy w sumie na obliczenie marginesu szkody miały wpływ brakujące odpowiedzi na kwestionariusz przekazany przez instytucje różnym spółkom należącym do tego sektora przemysłu Unii, i uznał, że nie miało to miejsca. W rezultacie Niko Tube i NTRP nie mogą twierdzić, że Sąd ograniczył kontrolę do badania przestrzegania przez instytucje art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i że nie uwzględnił wpływu brakujących odpowiedzi na kwestionariusz na określenie szkody.
- 130 Rada twierdzi ponadto, że instytucje przedłożyły pytania wszystkim producentom Unii. Jednakże to, że niektóre powiązane spółki nie przekazały odpowiedzi na kwestionariusz, nie miało wpływu ani na dane dotyczące każdego producenta Unii, ani na dane dotyczące całego przemysłu Unii.
- 131 Zdaniem Rady niedopuszczalny jest argument Niko Tube i NTRP, zgodnie z którym ustalenie szkody materialnej nie zostało poparte żadnym potwierdzającym dowodem a wniosek dotyczący okoliczności faktycznych Sądu był błędny z uwagi na brakujące informacje dotyczące sprzedaży, stanowiącej 10% ogółu sprzedaży przemysłu Unii. Rada uważa, że Niko Tube i NTRP nie wykazały, że Sąd w oczywisty sposób wypaczył dowody, którymi dysponował, gdyż strony te nie wskazały szczegółowo rzekomo wypaczonych dowodów ani błędu w ocenie, który prowadził do tego wypaczenia.
- 132 Rada twierdzi, że w odniesieniu do drugiej części drugiego zarzutu Niko Tube i NTRP Sąd orzekł, iż jeżeli spółka nie popierała skargi, „dane jej dotyczące nie powinny być uwzględniane w ramach analizy sytuacji przemysłu Unii, chyba że brak uwzględnienia tych danych zafałszowałby jej wyniki”. Zdaniem Rady Niko Tube i NTRP błędnie twierdzą, że analiza Sądu umożliwia wprost producentowi Unii dokonanie wyboru spółek z jego grupy, które „nie będą popierać skargi i nie powinny przedstawić danych”.

- 133 Na trzecią część drugiego zarzutu Rada odpowiada, że ten artykuł powierza instytucjom Unii szeroki zakres uznania i nie wymaga, aby instytucje te w każdym przypadku określiły „skutek” lub „zakres” braku współpracy „w zależności” od sprzedaży i produkcji danego producenta objętego próbą lub ogółu tego sektora przemysłu Unii.
- 134 W odniesieniu do czwartej części drugiego zarzutu Rada przypomina, że art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie może być analizowany w oderwaniu, lecz powinien być interpretowany w związku z jego ust. 1, który ustanawia przesłanki, po spełnieniu których instytucje mogą pominąć pewne informacje. Uwzględniając wniosek Sądu, zgodnie z którym brakujące informacje dotyczyły co najwyżej 10% ogółu sprzedaży przemysłu Unii oraz że podstawą stawki cła antydumpingowego był margines dumpingu wyraźnie niższy od marginesu szkody, Rada twierdzi, że Sąd słusznie orzekł, iż instytucja ta nie popełniła żadnego błędu w ocenie, uznając, że brakujące informacje nie zafałszowały określenia szkody, i że nie naruszyła ona art. 3 ust. 2, 3, 5–7 rozporządzenia podstawowego.
- 135 W odpowiedzi na piątą część drugiego zarzutu Rada zauważa, że twierdzenia te są oparte na nieprawidłowym zrozumieniu przez Niko Tube i NTRP związku pomiędzy dochodzeniem administracyjnym a kontrolą sądową. Ponadto okoliczności faktyczne i wyjaśnienia wymienione w pkt 158 odwołania wzajemnego są w całości oparte na dowodach zgromadzonych w toku dochodzenia administracyjnego. Wreszcie twierdzenie dotyczące podnoszonego braku dostatecznych informacji w ramach dochodzenia było już zbadane i oddalone przez Sąd, a Niko Tube i NTRP nie wskazują na żadne naruszenie prawa w odniesieniu do tego wniosku. Spółki te kwestionują w rzeczywistości wnioski dotyczące okoliczności faktycznych Sądu, co oznacza, że powinny one wykazać, iż Sąd wypaczył dowody, którymi dysponował, i w rezultacie wskazać szczegółowo okoliczności, które miałyby zostać wypaczone. Twierdzenia zawarte w pkt 189 odwołania wzajemnego nie są potwierdzone jakąkolwiek okolicznością i są zatem niedopuszczalne.
- 136 Zdaniem Rady szósta część zarzutu, zgodnie z którą Sąd przekroczył przysługujące mu uprawnienia, wykraczając poza granice kontroli sądowej, odpowiada drugiej części pierwszego zarzutu odwołania wzajemnego i również jest niedopuszczalna.
- 137 Rada podnosi, że siódma część drugiego zarzutu Niko Tube i NTRP, w ramach której twierdzą one, że Sąd w niewystarczającym stopniu uzasadnił wydany wyrok i popełnił błąd w ocenie, jest niedopuszczalna, gdyż po pierwsze, argumenty przedstawione w ramach siódmej części nie spełniają wymogu szczegółowości właściwego dla odwołania oraz, po drugie, w sytuacji gdy Niko Tube i NTRP kwestionują wnioski dotyczące okoliczności faktycznych Sądu, powinny one wykazać, że Sąd wypaczył dowody, którymi dysponował, i w rezultacie wskazać szczegółowo te, które miałyby zostać wypaczone. Ponadto Sąd nie jest zobowiązany odpowiedzieć na każdy argument podniesiony przez strony w toku postępowania, w szczególności jeżeli argument zostaje oddalony w dorozumiany sposób we wnioskach Sądu.
- 138 Na argument podniesiony przez Niko Tube i NTRP w ramach ósmej części drugiego zarzutu, zgodnie z którym Sąd nie orzekł w przedmiocie podniesionego przez nie dodatkowego zarzutu, Rada odpowiada, że mimo iż taki zarzut nie został podniesiony, Sąd zbadał jednak, czy doszło w tym względzie do naruszenia prawa do obrony Niko Tube i NTRP, i stwierdził słusznie, że nie miało to miejsca.
- 139 Wreszcie Rada twierdzi, że argumenty przedstawione przez Niko Tube i NTRP w ramach dziewiątej części ich zarzutu, zgodnie z którymi Sąd naruszył prawo w ramach kontroli legalności stosowania art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, są w części niedopuszczalne, a w każdym razie bezzasadne. Rada zauważa, że wnioski zawarte w pkt 101, 107 i 108 zaskarżonego wyroku nie są błędne, a w szczególności nie są oparte na uzasadnieniu i dowodach przedstawionych z opóźnieniem. Argument, zgodnie z którym Sąd nie zbadał, czy jawne streszczenia odpowiedzi na kwestionariusz niektórych spółek były wystarczające, stanowi nowy zarzut i jest w rezultacie niedopuszczalny.

- 140 Zdaniem Rady twierdzenie, zgodnie z którym Sąd naruszył art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, jest niedopuszczalne, gdyż Niko Tube i NTRP nie wskazują jasno fragmentów zaskarżonego wyroku, które kwestionują. W każdym razie to zakres art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, tak jak interpretują go te spółki, jest prawnie błędny. Zwrot „mogą zostać pominięte” oznacza jasno, że instytucje nie są zobowiązane pominąć informacji, co do których żadna poufna informacja nie została przekazana, lub informacji, dla których żądanie poufności nie jest uznane za uzasadnione. Wręcz przeciwnie, instytucjom przysługuje szeroki zakres uznania w tym względzie. Strona może żądać stwierdzenia nieważności środka antydumpingowego z uwagi na fakt, że Komisja uwzględniła poufne informacje, wyłącznie jeżeli może wykazać, że takie uwzględnienie pociąga za sobą naruszenie prawa do obrony.
- 141 Ostateczny argument, zgodnie z którym w ramach tej części zarzutu Sąd błędnie zastosował kryterium, w świetle którego powinien orzec, czy ujawnienie informacji mogło prowadzić do innego wyniku postępowania, jest zdaniem Rady bezzasadny. Rada uważa, że uchybienie proceduralne może prowadzić do stwierdzenia nieważności środka, wyłącznie gdy jest możliwe, że w braku tego uchybienia postępowanie administracyjne mogłoby zakończyć się innym wynikiem, co oznacza, że to uchybienie rzeczywiście naruszyło prawo do obrony skarżącego. W tym względzie nie jest zatem wystarczające, że Niko Tube i NTRP stwierdzają w niniejszym przypadku w sposób abstrakcyjny i ogólny, że mogłyby przedstawić nowe argumenty, gdyby otrzymały te streszczenia w toku dochodzenia administracyjnego.
- 142 Komisja popiera stanowisko Rady. W szczególności w ramach pierwszej części drugiego zarzutu podniesionego przez Niko Tube i NTRP w odniesieniu do zarzucanej odmowy zbadania naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja twierdzi, że Sąd nie ograniczył jego kontroli do badania zgodności spornego rozporządzenia z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Zdaniem Komisji Sąd uwzględnił wpływ na określenie szkody braku odpowiedzi na kwestionariusz ze strony powiązanych spółek. Ponadto, nawet jeśli Niko Tube i NTRP sugerują, że fakt, iż niektóre spółki powiązane nie odpowiadały na kwestionariusz, spowodował pominięcie „dużego odsetka” tego sektora przemysłu Unii przy badaniu szkody, zdaniem Komisji okoliczność ta nie miała wpływu ani na dane dotyczące producentów indywidualnych, ani na dane dotyczące całego tego sektora przemysłu Unii. Ponadto zdaniem Komisji niedopuszczalny jest argument, zgodnie z którym Sąd nie zastosował prawidłowego kryterium, gdyż nie uwzględnił braku danych dotyczących 12% sprzedaży przemysłu Unii. Niko Tube i NTRP nie wykazały, że Sąd w oczywisty sposób wypaczył przedstawione dowody, ani tym bardziej nie wykazały błędu w ocenie prowadzącego do takiego podnoszonego wypaczenia. Co więcej, rozróżnienie dokonane między „przemysłem wspólnotowym” i „skarżącymi producentami wspólnotowymi” jest nieuzasadnione w zakresie, w jakim zwrot „przemysł wspólnotowy” odnosi się do przemysłu wspólnotowego tak jak został on zdefiniowany w pkt 140 spornego rozporządzenia, to jest do skarżących producentów wspólnotowych.
- 143 Komisja przypomina, że w trzeciej części zarzutu drugiego Niko Tube i NTRP twierdzą, iż w celu dokonania oceny, czy brakujące informacje nie powodują „nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności” w rozumieniu art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, konieczne jest zbadanie dwóch kwestii, to jest, po pierwsze, skutku odmowy współpracy powiązanych spółek „w zależności od produkcji i sprzedaży powiązanego producenta wspólnotowego objętego próbą” oraz, po drugie, „ogólnego zakresu braku współpracy w zależności od całkowitej produkcji i sprzedaży przemysłu wspólnotowego”. Zdaniem Komisji art. 18 ust. 3 tego rozporządzenia przyznaje szeroki zakres uznania instytucjom w ramach oceny kwestii, czy niepełne informacje umożliwiają im jednak dokonanie ustaleń o uzasadnionej dokładności. Niko Tube i NTRP nie wyjaśniają, dlaczego w niniejszym przypadku Sąd powinien był ocenić brakujące informacje w zależności od całkowitej produkcji i sprzedaży tego sektora przemysłu Unii. Jedyne ich argumenty dotyczące powodu, dla którego należy porównać brakujące dane z wielkością sprzedaży i produkcji powiązanego producenta, odnosi się do faktu, że Sąd dokonał takiego porównania wyłącznie w odniesieniu do spółki Acecsa. Nie oznacza to jednak zdaniem Komisji, że Sąd naruszył prawo, nie przeprowadzając tej samej analizy w odniesieniu do innych spółek.

¹⁴⁴ Komisja uważa, że czwarta część drugiego zarzutu dotycząca podnoszonej odmowy zbadania wszystkich kryteriów wymienionych w art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego jest bezzasadna. Niko Tube i NTRP nie przedstawiły dowodu, że art. 18 ust. 3 tego rozporządzenia nakazuje instytucjom pominięcie niepełnych informacji, jeżeli spółka nie działała tak jak mogłaby najlepiej. Jeśli chodzi o wpływ brakujących informacji na określenie szkody, Niko Tube i NTRP nie wykazały, że brakujące informacje miały wpływ na inne istotne czynniki w zakresie szkody, tak że ustalenie szkody dokonane przez instytucje było obarczone błędem. Komisja przypomina w szczególności, że dane dotyczące spółki VMOG Niemcy zawarte były w odpowiedzi na kwestionariusz V&M Niemcy.

Ocena Trybunału

¹⁴⁵ Drugi zarzut odwołania wzajemnego dotyczy uzasadnienia zaskarżonego wyroku odnoszącego się do skutków nieudzielenia odpowiedzi na kwestionariusz przesłany przez Komisję przez spółki powiązane z producentami Unii. Dzieli się on na dziewięć części. Osiem z tych części jest skierowanych przeciwko pkt 88–112 zaskarżonego wyroku, czyli przeciwko ocenom dokonany przez Sąd w związku z „naruszeniem art. 3 ust. 2, 3, 5–7 rozporządzenia podstawowego”. Dziewiąta część zarzutu skierowana jest przeciwko przeprowadzonej w pkt 130–135 zaskarżonego wyroku analizie naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

¹⁴⁶ Należy zbadać łącznie osiem części drugiego zarzutu odwołania wzajemnego opartych na naruszeniu prawa w ramach badania zarzutu Niko Tube i NTRP dotyczącego naruszenia 3 ust. 2, 3 i 5–7 rozporządzenia podstawowego przy ustaleniu szkody majątkowej.

¹⁴⁷ Należy przypomnieć, że w niniejszym przypadku stawka cła antidumpingowego nałożonego na Niko Tube i NTRP została określona w zależności od ich marginesu dumpingu wynoszącego 25,7%, a nie marginesu szkody w wysokości 57%, gdyż art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego ustanawia zasadę niższego cła, a wskazany margines szkody był wyższy od marginesu dumpingu. W pkt 111 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że nawet gdyby margines szkody był oparty na cenach transferowych stosowanych przez producentów wspólnotowych wobec VMOG Zjednoczone Królestwo, Productos Tubulares i spółek powiązanych z Dalmine, sprzedaż na rzecz tych spółek stanowiła najwyżej 10% całkowitej sprzedaży tego sektora przemysłu Unii. Zdaniem Sądu, aby margines szkody został zmniejszony do poziomu niższego niż poziom marginesu dumpingu, ceny sprzedaży stosowane przez owe spółki powiązane musiałyby być całkowicie nieproporcjonalne w stosunku do cen innych transakcji sprzedaży uwzględnionych w ramach obliczania marginesu szkody. W rezultacie w pkt 112 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że Rada nie popełniła żadnego oczywistego błędu w ocenie, przyjmując, iż brak odpowiedzi na kwestionariusz ze strony spółek powiązanych z producentami Unii nie zafałszował ani określenia szkody, ani obliczenia marginesu szkody oraz nie naruszył art. 3 ust. 2, 3, 5–7 rozporządzenia podstawowego.

¹⁴⁸ W pierwszej części niniejszego zarzutu Niko Tube i NTRP twierdzą w istocie, że Sąd nie zbadał prawidłowo zarzutu podniesionego w pierwszej instancji, opartego na naruszeniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, gdyż uzależnił rzeczone naruszenie od zachowania art. 18 ust. 3 tego rozporządzenia. Ponadto art. 3 ust. 2 wskazanego rozporządzenia wymaga, aby ustalenie wystąpienia szkody opierało się na zebranych dowodach. Tymczasem zdaniem Niko Tube i NTRP gdyby Sąd zastosował odpowiednie kryterium oraz zbadał zakres brakujących danych, z uwagi na brak współpracy ze strony przemysłu Unii w niniejszym przypadku stwierdziłby, że określenie szkody materialnej nie było oparte na zebranych dowodach. Zdaniem tych spółek, inne wskazówki pozwalają uznać, że ogólny poziom braku współpracy był bliski 20%.

- 149 Z pkt 89 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd zbadał – w odpowiedzi na argumenty przedstawione w tym względzie w pierwszej instancji przez Niko Tube i NTRP – kwestię, czy fakt, iż spółki powiązane z producentami wspólnotowymi objętymi próbą nie udzieliły odpowiedzi na kwestionariusz, jest równoznaczny z brakiem współpracy ze strony tych producentów, który zafałszował analizę szkody, z naruszeniem art. 3 ust. 2, 3, 5–7 rozporządzenia podstawowego.
- 150 Sąd słusznie zauważył w pkt 90 zaskarżonego wyroku, że z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wynika, iż informacje przedstawione w innej formie lub w innym dokumencie niż odpowiedź na kwestionariusz Komisji nie mogą być pominięte, o ile spełnione są przesłanki wymienione w tym przepisie. W pkt 91 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł zatem, że jeżeli strona nie udzieliła odpowiedzi na kwestionariusz, lecz przedstawiła informacje w innym dokumencie, nie można zarzucić jej braku współpracy, o ile, po pierwsze, ewentualne braki nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności, po drugie, informacje te są przekazane w odpowiednim terminie, po trzecie, są one weryfikowalne, a po czwarte, strona działała, dokładając najlepszych starań.
- 151 Uwzględniając te wnioski, Sąd słusznie orzekł w pkt 92 zaskarżonego wyroku, że nie można uznać, iż producent objęty próbą nie współpracował, jeżeli braki w przedstawionych danych, wynikające z nieudzielenia odpowiedzi na kwestionariusz Komisji przez powiązaną z nim spółkę, nie mają istotnego znaczenia dla przebiegu dochodzenia.
- 152 Wynika stąd, że Sąd nie naruszył art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak podnoszą Niko Tube i NTRP w ramach pierwszej części niniejszego zarzutu odwołania, w szczególności w zakresie w jakim uznał, na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, że dane dotyczące takiego producenta nie powinny być automatycznie wykluczone spośród danych uwzględnionych w celu obliczenia szkody poniesionej przez przemysł Unii. W rezultacie pierwsza część niniejszego zarzutu powinna być oddalona.
- 153 Przed rozważeniem pozostałych części niniejszego zarzutu należy zauważyć, że Sąd orzekł w pkt 111 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do marginesu szkody, iż „na mocy art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, który ustanawia zasadę niższego cła, margines szkody jest wykorzystywany w celu określenia stawki cła antydumpingowego tylko, jeżeli margines dumpingu jest od niego wyższy. W niniejszej sprawie stawka cła antydumpingowego nałożonego na [Niko Tube i NTRP] została oparta na marginesie dumpingu [tych spółek] wynoszącym 25,7%, a nie na marginesie szkody w wysokości 57%”.
- 154 Sąd uznał następnie, że „zakładając, że margines szkody oparty był na cenach transferowych stosowanych przez producentów wspólnotowych wobec VMOG Zjednoczone Królestwo, Productos Tubulares i spółek powiązanych z Dalmine, sprzedaż na rzecz tych spółek stanowiła najwyżej 10% całkowitej sprzedaży przemysłu wspólnotowego. Jak to podnosi Rada, aby margines szkody został zmniejszony do poziomu niższego niż poziom marginesu dumpingu, ceny sprzedaży stosowane przez owe spółki powiązane musiałyby być całkowicie nieproporcjonalne w stosunku do cen innych transakcji sprzedaży uwzględnionych w ramach obliczania marginesu szkody”.
- 155 Te ustalenia Sądu są zasadne, a ponadto jak zauważył rzecznik generalny w pkt 256 jego opinii, Niko Tube i NTRP nie powołują się na jakiegokolwiek naruszenie prawa w ramach rozumowania Sądu przedstawionego w pkt 111 zaskarżonego wyroku.
- 156 Tymczasem jak zauważył również rzecznik generalny w pkt 254 jego opinii, tylko w przypadku, gdyby w związku z tą analizą Sądu doszło do naruszenia prawa, inne zarzuty skierowane przeciwko ocenie Sądu, odnoszące się do określenia szkody, mogłyby być skuteczne. Należy dodać w tym względzie, że Sąd orzekł również w pkt 102 zaskarżonego wyroku, iż zakup omawianego produktu przez Acecsa stanowił nie więcej niż 1% całkowitej sprzedaży producentów wspólnotowych, a w pkt 98 i 103 tego

wyroku odpowiednio, że dane liczbowe dotyczące sprzedaży i produkcji VMOG Niemcy i wielkość sprzedaży spółki Almesa zostały już uwzględnione w ramach informacji przekazanych odpowiednio przez V&M Niemcy i Tubos Reunidos SA.

- 157 Części od drugiej do szóstej niniejszego zarzutu dotyczą oddalenia przez Sąd zarzutów podniesionych przez Niko Tube i NTRP w pierwszej instancji, odnoszących się wyłącznie do analizy danych dotyczących spółek powiązanych, wyraźnie wymienionych przez Sąd w pkt 111 zaskarżonego wyroku, lub jednej z trzech powiązanych spółek wymienionych w poprzednim punkcie niniejszego wyroku. Tymczasem to właśnie te spółki, każda powiązana z innym producentem europejskim, są wymienione w pkt 93 i 94 zaskarżonego wyroku jako spółki, które nie udzieliły odpowiedzi na kwestionariusz Komisji, przynajmniej w odpowiednim czasie.
- 158 Należy stwierdzić zatem, że nawet jeśli argumenty przedstawione przez Niko Tube i NTRP w ramach części od drugiej do szóstej niniejszego zarzutu należałoby uznać za uzasadnione, mogłoby to prowadzić do niezgodności z prawem sentencji zaskarżonego wyroku i spowodować zatem uchylenie wskazanego wyroku, wyłącznie gdyby takie ustalenie podważało uzasadnienie Sądu, przedstawione w pkt 98, 102, 103 i 111 rzeczonego wyroku, dotyczące marginalnego charakteru transakcji obejmujących omawiany produkt, dokonanych przez wskazane powiązane spółki – lub faktu, że te transakcje zostały uwzględnione w danych przedstawionych Komisji przez spółki dominujące tych powiązanych spółek – i co do których nie ulega wątpliwości, że nie miały one rozstrzygającego wpływu na obliczenie stawki cła antydumpingowego. Wynika stąd, że zarzut drugi odwołania wzajemnego, nawet przy założeniu, że tylko jedna z części od drugiej do szóstej tego zarzutu jest uzasadniona, nie może w każdym razie prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego wyroku, co oznacza, że zarzut ten jest bezskuteczny. W rezultacie należy oddalić każdą z części od drugiej do szóstej tego zarzutu.
- 159 W siódmej części niniejszego zarzutu Niko Tube i NTRP zarzucają Sądowi brak uzasadnienia i błąd w ocenie, w zakresie w jakim na poparcie przyjętego rozstrzygnięcia Sąd uwzględnił takie, a nie inne dowody, bez wyjaśnienia tego wyboru. Sąd wypaczył również dowody, które Niko Tube i NTRP przedstawiły na poparcie ich stanowiska.
- 160 W tym względzie należy przypomnieć, że nie jest zadaniem Trybunału w ramach rozpatrywania odwołania zastąpienie własną oceną dowodów oceny dowodów dokonanej przez Sąd. W tym kontekście nie jest zadaniem Trybunału kwestionowanie wyboru dokonanego przez Sąd w ramach tego badania, w szczególności gdy postanawia on oprzeć się na niektórych dowodach poddanych jego ocenie i odrzucić inne, chyba że stwierdza się, iż Sąd wypaczył rzeczone dowody, zniekształcając świadectwo wynikające z ich treści. Nie zachodzi to w tym przypadku, gdyż w ramach tej części niniejszego zarzutu Niko Tube i NTRP zarzucają wyłącznie Sądowi dokonanie arbitralnego wyboru pomiędzy rzekomo sprzecznymi dowodami, lecz nie twierdzą, że omawiane ustalenia zaprzeczają dowodom, na których Sąd oparł przyjęte rozstrzygnięcie.
- 161 Jeśli chodzi o twierdzenie dotyczące braku uzasadnienia, należy stwierdzić, że Trybunał nie powinien stawiać wymogu, aby Sąd uzasadnił każdy dokonany wybór, jeżeli na poparcie przyjętego rozstrzygnięcia uwzględnia taki, a nie inny dowód. W przeciwnym razie ponownie oznaczałoby to, że Trybunał zastępuje własną oceną dowodów ocenę dokonaną przez Sąd, co nie należy do jego uprawnień. Wynika stąd, że zarzut drugi odwołania wzajemnego powinien być oddalony w zakresie jego siódmej części.
- 162 Niko Tube i NTRP twierdzą w ósmej części niniejszego zarzutu, że Sąd nie rozważył dodatkowego zarzutu, który podniosły one przed nim, opartego na naruszeniu prawa do obrony. Jednakże z pkt 55 i 56 repliki Niko Tube i NTRP w pierwszej instancji wynika, że argument podniesiony przed Sądem dotyczył stosowania art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, a nie naruszenia prawa do obrony.

- 163 Tymczasem w dziewiątej części niniejszego zarzutu Niko Tube i NTRP podnoszą inne zarzuty, które jak twierdzą, oparte są bezpośrednio na naruszeniu art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, czyli, po pierwsze, że Sąd oparł się na fałszywych wnioskach, gdyż ich podstawą było uzasadnienie i dowody przedstawione z opóźnieniem, po drugie, że Sąd nie zbadał, czy jawne streszczenia odpowiedzi na kwestionariusz licznych spółek były wystarczające, oraz po trzecie, że dokonał on błędnej wykładni wskazanego art. 19 ust. 3, gdyż z jednej strony Sąd nie wziął pod uwagę celowego zatajenia jawnych informacji, a z drugiej strony Niko Tube i NTRP mogłyby doprowadzić do korzystniejszego dla nich wyniku w ramach postępowania administracyjnego, gdyby otrzymały omawiane poufne informacje.
- 164 Zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wszelkie informacje będące z natury rzeczy poufnymi lub przekazywane z klauzulą poufności przez strony dochodzenia są z uzasadnionych przyczyn traktowane przez władze jako poufne. Ustęp 2 tego przepisu przewiduje w szczególności, że zainteresowane strony przekazujące informacje poufne są zobowiązane dostarczyć także ich streszczenie, nieopatrzone klauzulą poufności. Zgodnie z ust. 3 tego artykułu w przypadku stwierdzenia, że żądanie poufności nie jest uzasadnione, a osoba dostarczająca informacji albo nie jest skłonna ich ujawnić, albo upoważnić innych do ich ujawnienia w formie uogólnionej lub streszczonej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne odpowiednie źródła wskazują w zadowalający sposób na poprawność tych informacji.
- 165 W niniejszym przypadku Sąd orzekł w pkt 130 zaskarżonego wyroku, że brzmienie art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przewiduje jedynie możliwość pominięcia przez Komisję informacji poufnych, których jawne streszczenie nie zostało przedstawione. W pkt 131 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że wykorzystanie przez Komisję informacji, których żadne jawne streszczenie nie zostało przedstawione, może być powołane jako uzasadnienie stwierdzenia nieważności środka antydumpingowego przez strony postępowania antydumpingowego tylko w przypadku, gdy są one w stanie wykazać, że wykorzystanie tych informacji stanowiło naruszenie ich prawa do obrony.
- 166 W pkt 132–135 zaskarżonego wyroku Sąd wywnioskował z tego, że w każdym przypadku ujawnienie Niko Tube i NTRP jawnych wersji odpowiedzi na kwestionariusz VMOG Zjednoczone Królestwo, odpowiedzi na kwestionariusz poprzedzający wybór próby Productos Tubulares oraz listu elektronicznego z dnia 24 maja 2006 r. nie mogło w żaden sposób doprowadzić do innego wyniku postępowania administracyjnego, zważywszy, że informacje te nie miały znaczenia dla określenia szkody.
- 167 Należy zauważyć przede wszystkim, że w zakresie, w jakim Niko Tube i NTRP powołują się na spóźniony ich zdaniem charakter rozumowania i dowodów, na których oparł się Sąd w pkt 135 zaskarżonego wyroku, odsyłając do pkt 101, 107 i 108 tego wyroku, ograniczają się one do przypomnienia, że kwestionują ustalenia zawarte w rzeczonych punktach w innej części ich odwołania, nie podnosząc w obecnym kontekście niezależnego zarzutu.
- 168 Natomiast Niko Tube i NTRP zarzucają Sądowi, po pierwsze, że nie zweryfikował w wykazie dokumentów wymienionych w pkt 132 zaskarżonego wyroku i co do których Sąd stwierdził, że zostały sporządzone nieobjęte klauzulą poufności streszczenia, czy streszczenia te zapewniły im wystarczającą znajomość zasadniczej treści rozpatrywanego dokumentu lub dokumentów.
- 169 Tymczasem, jak podniosła Komisja w odpowiedzi na odwołanie wzajemne, ta argumentacja nie może być oddzielona od zarzutu przedstawionego w postępowaniu w pierwszej instancji, który dotyczył po prostu niedopuszczalności wspomnianych dokumentów jako dowodów, z tego względu, że te dokumenty zawierały poufne informacje, których żadne poufne streszczenie nie zostało przedstawione. W takich okolicznościach Sąd, stwierdziwszy, że nieobjęte klauzulą poufności streszczenia zostały sporządzone na podstawie art. 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, nie miał obowiązku weryfikowania treści każdego ze wspomnianych dokumentów. Wynika stąd, że nie można uwzględnić tego argumentu w ramach niniejszego odwołania.

- 170 Po drugie, Niko Tube i NTRP twierdzą w istocie, że Sąd nie zbadał rzeczywistego zarzutu dotyczącego naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ale ograniczył się do oceny, czy wykorzystanie przez Komisję poufnych danych wymienionych w pkt 133 zaskarżonego wyroku, przy braku wersji tych danych nieobjętych klauzulą poufności, stanowiło naruszenie ich prawa do obrony.
- 171 Należy przypomnieć w tym względzie, że art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego reguluje stosunki pomiędzy zainteresowaną stroną, która dostarcza poufne informacje i nie chce ich ujawnić nawet w formie streszczenia, a instytucją prowadzącą dochodzenie antydumpingowe, która można postanowić o pominięciu tych informacji, chyba że można w przekonujący sposób wykazać w oparciu o inne źródła, że te informacje są prawidłowe. Tymczasem jeśli instytucja prowadząca dochodzenie postanowiła wykorzystać dane informacje, na co pozwala jej rozporządzenie podstawowe, do rozstrzygnięcia pozostaje właśnie kwestia, w odniesieniu do innych zainteresowanych stron uczestniczących w dochodzeniu, czy wykorzystanie tych informacji może naruszyć ich prawo do obrony.
- 172 Bez wątplenia, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 293 jego opinii, Sąd formalnie nie dokonał ponownej kwalifikacji zarzutu podniesionego przez Niko Tube i NTRP w postępowaniu w pierwszej instancji, dotyczącego naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, jako zarzutu dotyczącego w rzeczywistości naruszenia prawa do obrony, przy czym spółki te nie mogą stawiać Sądowi zarzutu, że tak nie postąpił. Weryfikując w pkt 133–135 zaskarżonego wyroku, czy wykorzystanie przez Komisję poufnych danych wymienionych w pkt 133 zaskarżonego wyroku, przy braku wersji tych danych nieobjętych klauzulą poufności, spowodowało naruszenie prawa do obrony, Sąd zinterpretował rzeczoną zarzut podniesiony na poparcie stwierdzenia nieważności w taki sposób, aby nadać mu konieczne znaczenie, co było zadaniem Sądu.
- 173 Po trzecie, Niko Tube i NTRP twierdzą, że Sąd nie mógł stwierdzić, jak zdaniem tych stron uczynił w pkt 135 zaskarżonego wyroku, że ujawnienie tym spółkom jawnych wersji odpowiedzi na kwestionariusz VMOG Zjednoczone Królestwo, odpowiedzi na kwestionariusz poprzedzający wybór próby Productos Tubulares oraz listu elektronicznego Dalmine z dnia 24 maja 2006 r. dotyczącego spółki Tenaris West Africa nie mogło w żaden sposób doprowadzić do innego wyniku postępowania administracyjnego.
- 174 W tym względzie należy przypomnieć, że po zidentyfikowaniu wspomnianych powyżej w pkt 133 zaskarżonego wyroku dokumentów, które nie były przedmiotem nieobjętego klauzulą poufności streszczenia, Sąd wyjaśnił w pkt 134 tego wyroku, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału naruszenie prawa dostępu do akt sprawy prowadzonego dochodzenia może prowadzić do stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia tylko wtedy, gdy ujawnienie rozpatrywanych dokumentów mogło, nawet z niskim prawdopodobieństwem, doprowadzić do innego wyniku postępowania administracyjnego, w przypadku gdyby dane przedsiębiorstwo mogło się na ten dokument powołać w toku wspomnianego postępowania. Wniosek ten nie stanowi naruszenia prawa.
- 175 Przeprowadzając w niniejszej sprawie zapowiadane badanie, Sąd w pkt 135 zaskarżonego wyroku orzekł, że „w niniejszej sprawie [Niko Tube i NTRP] twierdzą, że dokumenty te były im potrzebne do wykazania, że brak odpowiedzi na kwestionariusz ze strony VMOG Zjednoczone Królestwo, [Productos Tubulares] i Tenaris West Africa [zafałszował] oszacowanie szkody. Tymczasem w pkt 101, 108 i 107 powyżej stwierdzono odpowiednio, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż brak odpowiedzi lub też nieuwzględnienie odpowiedzi na kwestionariusz ze strony Productos Tubulares, VMOG Zjednoczone Królestwo i Tenaris West Africa nie [miał] znaczenia dla określenia szkody. W konsekwencji ujawnienie [Niko Tube i NTRP] jawnych wersji odpowiedzi na kwestionariusz VMOG Zjednoczone Królestwo, odpowiedzi na kwestionariusz poprzedzający wybór próby Productos Tubulares oraz listu elektronicznego z dnia 24 maja 2006 r. nie mogło w żaden sposób doprowadzić do innego wyniku postępowania administracyjnego”.

- 176 Wobec tego wniosku Niko Tube i NTRP ograniczają się do stwierdzenia w ich odwołaniu wzajemnym, podczas gdy bezsporne jest, że mogły zapoznać się ze spornymi dokumentami w toku postępowania przed Sądem, iż jest bardzo prawdopodobne, że w przypadku przekazania w wymaganym czasie istotnych informacji byłoby możliwe szczegółowe opracowanie argumentów, a przede wszystkim dowodów, które mogłyby zmienić wynik postępowania, i że tylko w przypadku gdyby dysponowały tymi informacjami, mogłyby podjąć decyzję o ewentualnym przedstawieniu stanowiska w tym względzie. Te twierdzenia nie spełniają wymogu konieczności wykazania naruszenia prawa w rozumowaniu Sądu. Nie zawierają one także żadnej wskazówki, że Sąd wypaczył dowody, tak aby było oczywiste, iż przekazanie Niko Tube i NTRP spornych dokumentów w toku postępowania administracyjnego mogło doprowadzić do innego wyniku niż ten, którym zakończyło się to postępowanie.
- 177 Po czwarte, należy oddalić argument, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo do obrony Niko Tube i NTRP w pkt 132 i 135 zaskarżonego wyroku. Z jednej strony bowiem we wskazanym pkt 132 wymieniono tylko dokumenty poufne, w odniesieniu do których sporządzono wersję nieobjętą klauzulą poufności, i te, które nie były przedmiotem takiej wersji. Z drugiej strony, jak przyznały Niko Tube i NTRP w pkt 194 i 209 ich odwołania wzajemnego, mogły one przedłożyć uwagi dotyczące dokumentów wskazanych w pkt 135 zaskarżonego wyroku w toku postępowania przed Sądem.
- 178 Z tych względów należy oddalić dziewiątą część drugiego zarzutu odwołania wzajemnego i w rezultacie oddalić ten zarzut w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego odwołania wzajemnego

Argumenty stron

- 179 Jeśli chodzi o częściowe oddalenie zarzutu czwartego, który podniosły one na poparcie ich skargi w pierwszej instancji, Niko Tube i NTRP twierdzą, że Sąd błędnie uznał, że Sepco działała jak przedstawiciel pracujący na zasadzie prowizji. Okoliczność, że powiązania kapitałowe nie były takie same pomiędzy Sepco a Niko Tube jak pomiędzy Sepco a NTRP, nie oznacza pod względem prawnym, że Sepco pełniła w ramach jej stosunków z Niko Tube funkcje przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Zdaniem Niko Tube i NTRP, samo istnienie relacji kupna-sprzedaży pomiędzy eksporterem a jego powiązaną spółką dystrybucyjną nie wystarczy, by marża tej ostatniej była traktowana jako prowizja w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Istotnym kryterium jest kryterium zbieżność funkcji spółki dystrybucyjnej oraz przedstawiciela. W każdym razie ustalenia Sądu odnoszące się do Niko Tube są błędne w zakresie, w jakim opierają się one na okolicznościach faktycznych i argumentach, które zostały przedstawione po zakończeniu postępowania administracyjnego.
- 180 Rada i Komisja uznają, że ten trzeci zarzut jest niedopuszczalny. Zdaniem tych instytucji Niko Tube i NTRP nie przedstawiają dowodu świadczącego o kontroli tych spółek nad domniemaną spółką dystrybucyjną, co stanowi uprzedni warunek istnienia jednego podmiotu gospodarczego. W rezultacie Sąd słusznie oddalił czwarty zarzut skargi.

Ocena Trybunału

- 181 Niko Tube i NTRP kwestionują zasadniczo powody przedstawione w pkt 187–189 zaskarżonego wyroku, na podstawie których Sąd oddalił w pkt 190 rzeczony wyrok część czwartego zarzutu podniesionego przez Niko Tube, opartego na oczywistym błędzie w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.

- 182 Należy przypomnieć, że w pkt 190 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił tę część czwartego zarzutu, w zakresie w jakim Rada dokonała dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji dotyczących rur wytwarzanych przez NTRP. Ta część zarzutu została oddalona w pozostałym zakresie, to znaczy w zakresie, w jakim dotyczy ona dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji dotyczących rur wytwarzanych przez Niko Tube.
- 183 Należy zauważyć w tym względzie, że Niko Tube i NTRP dokonują błędnej interpretacji zaskarżonego wyroku, stwierdzając, że Sąd orzekł, iż kontrola może istnieć tylko w przypadku, gdy Sepco i Niko Tube mają tych samych „beneficjentów końcowych”. Należy bowiem stwierdzić, że w pkt 188 i 189 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył się do zweryfikowania, czy, jak twierdzą Niko Tube i NTRP, Sepco jest kontrolowana przez Niko Tube lub czy podlegały one wspólnej kontroli, analizując strukturę kapitału tych spółek. Sąd nie orzekł, że kontrola może istnieć tylko w przypadku, gdyby obydwie rozpatrywane spółki miały takich samych „beneficjentów końcowych”, a zatem argument ten należy oddalić.
- 184 Niko Tube i NTRP błędnie interpretują również pkt 187 zaskarżonego wyroku, twierdząc, że Sąd orzekł, iż zwykłe istnienie relacji kupna-sprzedaży pomiędzy eksporterem a jego powiązaną spółką dystrybucyjną wystarczy, by marża tej spółki była traktowana jak prowizja. Fragment wskazanego punktu zaskarżonego wyroku wyjaśnia, że taka relacja nie ma znaczenia dla wykazania, że Sepco pełni funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Ponadto fragment ten nie odwołuje się do transakcji realizowanych przez Sepco dla Niko Tube, ale do transakcji realizowanych przez tę spółkę dla NTRP.
- 185 W rzeczywistości przyczyny oddalenia tezy Niko Tube i NTRP nie odwołują się do kwestii istnienia relacji kupna-sprzedaży pomiędzy producentem a powiązaną spółką, ale do braku wskazówek świadczących o ewentualnej kontroli Sepco przez Niko Tube lub wspólnej kontroli obydwu spółek. W tym względzie Niko Tube i NTRP nie wskazały w żaden sposób, które elementy akt sprawy Sąd wypaczył lub pominął, a które mogłyby podważyć jego ocenę przedstawioną w pkt 188 i 189 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą okoliczność, iż Niko Tube i NTRP miały trzech wspólnych akcjonariuszy, w tym spółkę dominującą NTRP, nie pozwala na wykazanie, że Sepco była pod kontrolą Niko Tube lub że istniała wspólna kontrola obydwu spółek, ale umożliwia wyłącznie ustalenie istnienia pośredniego związku pomiędzy obydwoma spółkami.
- 186 Sam fakt, że Sąd nie rozważył argumentu, zgodnie z którym przedstawiciele Sepco byli obecni podczas kontroli w siedzibie Niko Tube przeprowadzonych w toku dochodzenia, który jako taki o niczym nie świadczy, nie może podważyć tej analizy.
- 187 Wreszcie Niko Tube i NTRP nie wskazują, jakie nowe okoliczności były dla Sądu podstawą oddalenia w części ich zarzutu przedstawionego w pierwszej instancji.
- 188 W świetle powyższych uwag należy oddalić trzeci zarzut odwołania wzajemnego, oparty na naruszeniu prawa przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do transakcji realizowanych przez Sepco, których przedmiotem były rury wytwarzane przez Niko Tube.

W przedmiocie kosztów

- 189 Zgodnie z art. 122 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne albo jeżeli jest zasadne i Trybunał orzeka wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 69 § 2 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 118, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Niemniej jednak art. 69 § 3 akapit pierwszy tego regulaminu przewiduje, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron oraz w przypadkach

szczególnych Trybunał może rozdzielić koszty albo postanowić, że każda ze stron poniesie swoje własne koszty. Ponieważ żądania obu stron zostały tylko częściowo uwzględnione, każda ze stron pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w niniejszej instancji.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie Rady Unii Europejskiej zostaje oddalone.**
- 2) **Odwołanie Komisji Europejskiej zostaje oddalone.**
- 3) **Odwołanie wzajemne Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) zostaje oddalone.**
- 4) **Każda ze stron pokrywa własne koszty.**

Podpisy